

Piatra Craiului

Revistă trimestrială de actualitate, cultură și tradiții

Editată de către Cenaclul "Mihail Lungianu"
Rucăr, Muscel

An 4 / Nr. 10 / 2014

<https://biblioteca-digitala.ro>

CUPRINS

1. Responsabilitatea pentru conținutul articolelor revine integral autorilor.
3. Revistă realizată și distribuită gratuit.
4. Fotografiiile aparțin colecției personale prof. Tudor Vlad, iar pictura aparține pictorului Nelu Constantin.

Editorial

- ✎ *Iarna pe ulița copilăriei* - Prof. Tudor Vlad

Actualitate

- ✎ *Gânduri netratate sau indiferența trecerii observabile* – Petrescu Nicu
- ✎ *IN MEMORIAM GHICA ȘERB vs Nicolae Gheorghe Podișor*
A mai căzut o STEA de pe Firmamentul Rucărului
- ✎ *Sezătoarea rucăreană* – preot Gheorghe Cîrstina
- ✎ *Profile de învingători* – Gheorghe Mitroiu – Constantin Agricola Miu
- ✎ *Dragostea sau ...iarna inimii* – Ioana Nițică
- ✎ *Cu Coșbuc de ziua lui Eminescu* - Constantin Agricola Miu

Acuarele de Rucăr

- ✎ *Litere tinere* – Ion Mușiu
- ✎ *Bogdan din Capitolul volumului Cleopatra și domnul Bubu* - Adelina Mihaela Vorovenci

Ars Longa, Vita Brevis!

- ✎ *O adolescență despre adolescență* - Cosma Cristina Maria
- ✎ *Stare de fericire* - Șulcă Andreea Elena
- ✎ *Poezii* – Peteoacă Aurel
- ✎ *Poezii și cântece de iarnă* - lirică folk
- ✎ *Prizonieră a întunericului* – Ciorciovel Maria
- ✎ *Jurnal de spiriduș* - Manea Ioana Andreea

Historia Magistra Vitae !

- ✎ *Caracterul românilor de-a lungul vremii* - Theodor ot Rukal

Tradiții

- ✎ *Colindăm Colind...Brezaia Rucărului* – prof. Stinghe George Marius

Coperta 1:
"Traga cu boi" –
fotografie prof.
Tudor Vlad
Coperta 4:
*"Dârsta de la Rucăr
iarna"* - pictură Nelu
Constantin

Cenaclul literar "MIHAIL LUNGIANU"
editează revista "PIATRA CRAIULUI"

Redactor-șef:
Adelina Mihaela VOROVENCI
Redactor-adjunct: Ion GHIDAN
Tehnoredactor: Cristina VLĂDESCU
Secretar: Costel MOICEANU
Președinte cenaclu: Tudor VLAD
Membri fondatori ai
Cenaclului „Mihail Lungianu”:
Iosif NISTOR, Cornel STOIAN,
Gheorghe AVRĂM,
Adelina Mihaela VOROVENCI,
Ion GHIDAN,
Costel MOICEANU

Sediul redacției și al Cenaclului:
PENSIUNEA
"LINIȘTEA SERII",
strada Brașovului
RUCĂR, Argeș

ISSN 2247 – 1553
ISSN-L = 2247 – 1553

Adrese utile de contact
cristina_vladescu@yahoo.com, tudor_lunca@yahoo.com
"https://revistapiatracraiului.wordpress.com"
www.facebook.com/cenaclul_mihail_lungianu, Clubul
"Proinfo", Liceul Rucăr: bazaimprimarii@yahoo.com

EDITORIAL

Oricât de mult am încercat să-mi imaginez iarna în alt cadru în afară de cel al satului, nu am reușit...poate și pentru faptul că am crescut în acest mediu, și pentru faptul că am simțit prin proprie experiență ce înseamnă sărbătorile tradiționale românești, sau pentru faptul că pe ulița copilăriei dacă și să mergi cum trebuie ajungi în tărâmul fericirii veșnice.

Am strâns astfel în suflet o stare de fericire și inocență care nu a putut fi stinsă de nimic din tot ce mi s-a întâmplat în viață, atâta doar că s-a dus undeva adânc în suflet...parcă prea adânc..

Am mai aflat cu această ocazie că e bine să ai iarna și toate ale porcului, și toate ale zămii de prune or de struguri, și fân în pod și mălai și grâu în șură, și lemne în magazie, dar cel mai bine e să ai iarna **POVEȘTI LA GURA SOBEI.**

E bine pentru că asta înseamnă că ai căldură și pe dinăuntru și pe dinafară, că ai lângă tine pe toți cei dragi, că ai credința că până la urmă în viață învingi zmeii și capeți fata de împărat și jumătate de împărăție. E bine să spui povești pentru că ele alături de colinde fac lumea din nou și o sfințesc, pentru că așa te aperi de rele cu toată casa ta, iar cei dragi vin din cea lume și ți aduc cu ei o fărâmbă de rai, așa cât să te țină până la anul. Și apoi dai o otheadă pe fereastră și începi altă poveste...cam așa..., **A fost odată ca mai totdeauna o vreme când toate erau bune și frumoase...**"

Moș Tudor, de la gura sobei..

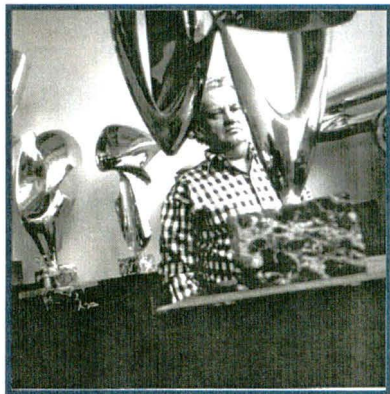

ACTUALITATE

GÂNDURI NETRATATE SAU INDIFERENȚA TREGERII OBSERVABILE

Pășesc cu emoție la superlativ în spațiul plin de adâncă creație și inspirație divină și ancestrală al maestrului sculptor Lucaci Constantin.

Pașii mă poartă încet, laconic, cu mare sfială prin holul întunecos, ca apoi la deschiderea ușii studioului de creație al artistului o imensitate de lumină să-mi lovească privirea și să-mi agaseze crezul. O pădure de lucrări de artă, sculpturi în inox mă întâmpină frumos așezate pe soclurile negre, visătoare, într-o perfectă ordine asemenea galaxiilor de unde vin, pentru că trebuie să vă spun sculpturile lucrate în inox ale maestrului internațional Lucaci vin din alte lumi, mai pure, mai strălucitoare, mai curate, mai ordonate... într-un cuvânt din lumi perfecte la care maestrul prin genialitatea lui a avut acces temporar.

Emoția atinge cota maximă când mă întâmpină maestru, „un personaj din cale afară de simpatic, cu părul alb și aruncat în dezordine de zeii ordinelor nedate vreodată. Cu omniprezentul șorț, cu ochii albaștri îmbibați cu inteligență,

îmi scrutează chipul, îmi întinde o mâna puternică de atâta osteneală a modelării tablei de inox, dar fină în același timp de atâta planșetă ce stă liniștită pe șevaletul de la fereastră și așteaptă cuminte ca maestru să-i atingă coardele sensibile, creându-i existența și rolul ei în acel spațiu. Mă invită să iau loc pe un fotoliu lângă măsuta rotundă, unde stau îngrămădite energiile sutelor de personalități care au stat pe el la invitația sculptorului. Defilează pe rând Fănuș Neagu, Romul Munteanu, Nichita Stănescu, Dinu Săraru etc. ambasadori al țărilor occidentale care se bucurau că aici nu veneau la ținuta oficială și multe alte personalități, care erau urmate bineînțeles de securiștii de serviciu. Ignorând cu bună știință cei 90 de ani, îmi spune cu o voce hotărâtă ce nu implică refuz ... un pahar de vin Vlade?... vocea maestrului e blândă și armonioasă ce curge prin eul meu încet, producând și mai mare fâstăceală, și îngân așa mai mult să aud numai eu .. da d-le Lucaci...dar nici nu așteaptă răspunsul sau poate l-a intuit pleacă cu pașii adânc înfipti în realitatea podelei trecând fără să privească în jur prin pădurea de inox care își aprinde strălucirea la trecerea maestrului, și care se inclină cu evlavie; SĂ NE TRĂIEȘTI MAESTRE !

Se întoarce după câteva minute și știind că nu le-a onorat cu privirea le șoptește cu

nedisimulată emoție
MULȚUMESC COPII MEI!

Nu l-am văzut niciodată emoționat pe d-l Lucaci, nici când a vorbit în italiană sau franceză în fața marilor personalități internaționale care i-au înmănat premiul Heder, sau Cavaler de onoare al Republicii Italia, sau Ordinul muncii, sau ordinul Meritul cultural, sau Premiul Academiei Române, ori Medalia de aur a Bienalei de la Ravena etc. și nici atunci când semna documente în calitate de membru al Juriului internațional de la Ravena, sau Președintele Fondului Plastic ori Secretar al Asociației Internaționale a Artiștilor Plastici .

Sunt sigur că nu a avut

emoții (mi-a povestit pășitul) nici atunci când dat afara din Partidul Comunist Român după o ședință lungă (unde a criticat realismul socialist) cerându-i-se carnetul roșu l-a oferit spunând tare și apăsător – Oricum acesta nu e partidul în care m-am înscris .

ACTUALITATE

Căzut în visare pe acest fotoliu confortabil, mă trezește zgomotul melancolic al vinului de Recaş turnat în pahare. D-l Lucaci nu bea decât vin de Recaş, sec și alb, zilnic două pahare. Odată l-am însoțit până în piața 1 Mai la cramă și nu mică mi-a fost mirarea când am văzut ce de lume îl cunoaște, ce respect lasă în jur și cum de ușor intră în vorbă cu oameni de toate categoriile. Ciocnim paharele cu lichidul galben decolorat și miros de ambră iar sunetul răsună liniștitor de plăcut în pădurea din jur și ecoul ce vine spre mine e vocea interlocutorului care cu ochii închiși vorbește așa de blând și frumos despre Uniunea Artiștilor Plastici, al cărui membru fondator este, despre Fondul Plastic unde în calitate de președinte a construit Combinatul Fondului Plastic, cu secții de fabricare a culorilor, tipografie, secția de confecționat rame, turnătoria brevetând chiar un aparat de copiere a sculpturilor la alta dimensiune pentru a fi turnate, apoi a trecut la construcția studiourilor de creație cele din Pangrati cu 24% din câștigurile artiștilor plastici membri ai U.A.P.

În poiana garnisită cu acele fotolii odihnitoare și măsuța rotundă pe care stau două pahare cu picior muzica e la ea acasă, într-o sonoritate perfectă din instalația pe care gazda mea a cumpărat-o cu jumătate din valoare a premiului Herder. Peisajul creează atmosfera sau muzica e greu de spus, dar este important că ele se armonizează perfect, și nu poate fi altfel dat fiind artistul copil fiind la casa natală din Bocșa fuge de acasă pe o stradă apropiată, sare într-o grădină cu terasă de unde acordurile

pianului ies pe ușile larg deschise unde doamne cu funde mari la spate și pălării cu largi boruri stau la taifas iar domni în frac fumează pe terasă trabucuri mirositoare. Se așează la baza unei statui nevorbitoare și rece, lasă gândul să zboare în

muncea citea și iarăși, iarăși, era existența lui zilnică din vacanțele adolescentului.

Dar.. la orizont își făcea apariția declicul genialității adormită latent în eul adolescentului blond și slab. Noaptea la rând sta cu ochii ațintiți

neant adormind pe piatra rece sub acordurile faine ale sunetelor ce se înalță. Se trezește într-un târziu când stelele aruncau priviri galeșe sub atenta supraveghere a lunii ascunse după un nor peste trupul blondului copil. Nu se ridică cu toate ca recele stâncii îl îndeamnă. Închide iarăși ochii. Muzica se oprișe demult, ușile s-au închis, luminile s-au stins, numai el cu stelele, luna și visările lui dominau întreaga grădină mirositoare. Oare atunci să fi pornit genialitatea lui la drum? Nici el nu știe. Știe doar ca după ce le-a fost confiscată averea părinților din băătăură, a fost nevoit să se angajeze la uzina de utilaje agricole. Munca era grea dar și întreținerea la liceu și facultate trebuia asigurată.

Epuizarea fizică era compensată cu zecile de cărți pe care le savura cu inconștiența vârstei, citea și asculta muzică și iarăși,

către cerul înstelat. Câteodată o cometă cu coada îi atrăgea privirea. Urmărea trecerea ei nepăsătoare printre miile de stele nestânjenită de nimic, înfruntând furtunile solare. Își urma drumul ei lăsând dâră de lumină. Nici nu gândea băiatul de atunci ca va porni asemenea ei prin lumea de jos a terei printre semeni ce nu mai sunt oameni, ci umbre șerpuitoare de gânduri neonorate și neinvitate la festin, aruncate peste balustradă de realitatea crudă, sub furtunile existențialismului zilnic. Acum s-a născut ideea Undelor Herțiene lucrare de referință situată în curtea Televiziunii Române și care este și simbolul acesteia.

**Consemnat de Petrescu Nicu
FOTOFRAFII ALE D-LUI
Lucaci
VA URMA...**

ACTUALITATE

IN MEMORIAM

GHICA ȘERB vs Nicolae Gheorghe Podișor
A mai căzut o STEA de pe Firmamentul Rucărului

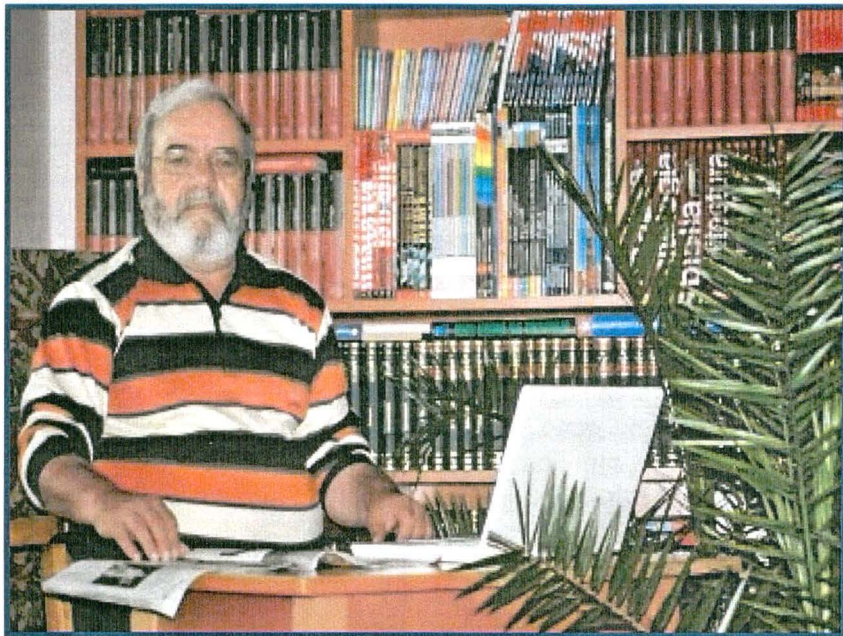
Îmi tremură nu numai mâna, dar și sufletul când scriu aceste rânduri la care și pe care nu m-am gândit niciodată că le voi putea scrie.

Scriu într-o zi mare așa cum a fost EL, Duminică 1 Decembrie când, la o lună și jumătate de la trecerea lui în neființă, se împlinesc 95 de ani de la făurirea României Mari, când la fereastra balconului meu flutura falnic Tricolorul românesc arborat dis-de dimineată, iar nepoțica mea de 5 ani – Maria – mi-a cântat Imnul Național în integralitatea lui ceea ce, să recunoaștem, mulți dintre noi nu știm s-o facem!

Spun asta pentru că îmi închipui ce mândru ar fi fost și el ca profesor de istorie, care vibram mai mult decât alții, să mai trăiască astfel de momente pe care, din păcate nu le-a mai apucat.

În această lume tumultuoasă, frământată și nedreaptă toți oamenii, de la boșimani la hotentoși, de la pigmei la eschimoși, de la analfabeți la savanți, de la ignoranți și diletanți la regi și împărați, toți, dar toți, ne închinăm ca elefanții în fața morții.

Moartea vine cu coasa ei năprasnică și retează ființe indiferent de vârstă, sex, religie, grad de cultură, speranțe, aspirații sau virtuți, dar parcă prea des și degrabă îi ia pe cei care n-ar fi trebuit, pe cei care mai aveau multe de

spus, de scris și de făcut pe acest pământ.

Aveam doar un an când Ghica se năștea și, fiind născuți în ani diferiți, eu în 1944, el în 1945, nu am avut posibilitatea, ocazia, cinstea și bucuria să fim amândoi într-o clasă de la început, slavă domnului, am avut cu cine ne lupta pentru a obține mereu premiul I în clasă.

L-am cunoscut atunci când, în șorțuleț pepit inegalabilii mei părinți m-au dat la grădiniță, iar el care a avut șansa de a se naște lângă două instituții de învățământ: grădinița și cea mai veche școală din Țara Românească (a cărei strălucită Monografie avea s-o scrie peste timp) – vesel, pasionat și zvăpăiat venea peste gârlă (citește Râușor) în curtea grădiniței unde începeam năzbâtiile.

Nașterea și viețuirea lui vis-a-vis de celebra Școală

din Susenii Rucărului îmi aduc aminte de spusele unui ofițer din Marina română: “vă convine domnule profesor să persiflați pe alții mai puțin pregătiți pentru că dumneavoastră fiind din Rucăr ați oprit “Scrisoarea lui Neacșu din Câmpulung” acolo în Muscel, nelăsând-o să se răspândească și în alte zone”. Oare avea dreptate?!

Am fost colegi, dar nu și de clasă, și foarte buni prieteni din ciclul primar, în cel gimnazial (cu excepția clasei a V-a când tatăl meu, nenea Ion Moiceanu, m-a dat să urmez cursurile acelei clase la Liceul “Dinicu Golescu” pentru ca mi-a zis: “ești cel mai mare băiat, îmi porți numele și te dau la Câmpulung pentru că vreau să te fac ministru”.

Ce ambiție pe tata, dar bine că n-a ieșit!

ACTUALITATE

Prietenia noastră s-a “fortificat” în liceu și după, de o manieră căreia nici moartea nu i-a putut pune capăt.

Aveam cam aceleași gusturi, gesturi, preocupări, talente, fițe, defecte, apucături și alte halea specifice vârstei, iar ca liceeni la “Dinicu” devenisem un fel de mici vedete de Rucăr care ne arogam unele drepturi, extravagante și chiar privilegii pe care cu siguranță nu le meritam.

Aici, simt ca o datorie față de Marele Dispărut să spun ceva necunoscut.

Unul dintre cele mai delicate momente din viață a fost acela când Ghica a avut o altercație cu pedagogul internatului cu care a intrat într-un conflict fizic, iar eu am intervenit “cuminte” de partea celui mai mic apărând demnitatea și verticalitatea rucăreanului.

Consecința a fost: el exmatriculat din toate școlile din țară!!!, iar eu dat afara din internat, apoi obligat să mă transfer la Pitești unde am și terminat liceul.

Am amintit de acest episod, acum la ceas comemorativ, pentru ca acesta a fost un moment dramatic, un moment de cumpănă în viața tânărului licean rămas pe drumuri, fără mamă, fără tată și dat afară din școală fără drept de reînscrisere în altă parte.

Cu siguranță că acei doi ani au fost cei mai zbuciumați din viața lui până când eu am ajuns profesor la Adamclisi, unde l-am luat și pe el, l-am înscris la Liceul din Băneasa, la Internatul din

Cartierul “Cărpiniș” unde i-am asigurat toate condițiile de masă, cazare și studiu, acolo unde și-a legat noi prietenii așa cum avea să scrie mai târziu despre prietenul sau de la Oltina.

După ce a terminat liceul l-am ajutat să intre în învățământ, timp în care s-a pregătit pentru facultate, absolvind Facultatea de Istorie a Universității din București, după care a revenit la catedră tot la Școala din Viile unde mai lucrase, dar de data aceasta în calitate de director.

Păcat ca n-a stat decât câțiva ani, deși în zonă îi mai avea pe leatul și consăteanul lui, Titi Băjan, pe colegul lui de clasă de la “Dinicu Golescu” - Viorel Dobrescu, mai departe pe domnul profesor Popa Bran și alții.

De ce spun păcat, pentru că la valoarea lui, cu harul și talentul cu care doar geniile sunt dotate am fi putut scrie și realiza multe împreună, dar iarba verde de acasă, Podișorul mirific, nostalgia, copilăria pierdută, dezmiertul, sfâșietorul dor de Rucăr, de oamenii de aici, căsuța părintească, oblojirea “maichii” și alte alese sentimente l-au atras ca un magnet de locul unde s-a născut și unde avea să-și găsească sfârșitul.

Singura și marea mea rugămintă a fost ca prietenul meu, de fapt cel mai mare din afara familiei mele (după care vine Nae Badalon) să nu se simtă cândva sau cumva dator sau obligat în vreun fel față de gestul făcut pentru el deoarece așa am simțit, l-am făcut din suflet, din inimă, cu cea mai

mare plăcere, satisfacție și mulțumire.

Totuși, marele nostru dispărut n-a conținut să-mi aducă omagii și mulțumiri prin cele mai diverse moduri, de la măgulitoare aprecieri scrise ca autografe în toate cărțile pe care mi le-a dăruit cu cea mai mare plăcere și dragoste, la declarații verbale, la ceea ce a scris despre mine în “Monografia Scolii din Suseni Rucăr” (și va apărea în ediția a II-a) până la a mă propune să fiu ales “Cetățean de Onoare al Rucărului”, propunere însușită și aprobată de Consiliul local în frunte cu domnul primar Ionel Dulamă.

Iată o mostră a acestei recunoștințe pe care a “încrustat-o” pentru veșnicie în cartea “Sanhira”: “Familiei de dascăli prestigioși Steliana și Ion Moiceanu, Constanța – mă înclin în fața memoriei comune ce ne leagă de niște timpuri, locuri și oameni care au lăsat urme adânci în devenirea noastră (mea) biografică și profesională. Cu neuitarea unui “declic” de traseu în care subs. a găsit un umăr de nădejde și salvator în “persoana măriilor voastre”.

*Cu respect și omagii, Autorul
... Rucăr, 31-X-2010”.*

Doamne, ce scris frumos, caligrafic, inteligent cu litere cărlionțate precum smaraldele sau diamantele care împodobesc salba și mantia unor împărătese din povești.

Jur, ca altul mai frumos n-am mai văzut!

ACTUALITATE

O altă dovadă a nezdruincatei noastre prietenii o face răspunsul pe care inegalabilul Ghica l-a dat redactorului de la "Actualitatea musceleană" la întrebarea ***"Mai aveți prieteni din copilărie?"***:

R: "Ne-am mai rărit. Doar trei în accepțiunea formulării, unul la Brașov (e vorba de Bujor Olteanu), altul la Rucăr (nu mi l-a dezvăluit spunând ca e o diversiune) și celălalt la Constanța, pe ultimul l-ați intervievat în decembrie trecut (deci era vorba de mine).

Mărturisesc, e o onoare și o cinste pentru mine să fi fost contemporan cu acest ilustru intelectual și mai ales să-i fi fost și mare prieten.

Pentru toate acestea, scrise sau vorbite, n-am reușit să-i mulțumesc îndeajuns în timpul vieții lui, de aceea o fac și acum.

Rucărul a dat nenumărați oameni de cultură, de cinste și onoare: profesori, ingineri, medici, arhitecți, muzicieni, scriitori, poeți, regizori, colonei, generali, aviatori, ciobani, țapinari, silvicultori, preoți, academicieni, guvernatori, miniștri, oameni politici, etc. dar între ei și unul de cele mai mari dimensiuni, mai dotați, mai talentați, un adevărat spirit enciclopedic a fost profesorul, scriitorul, poetul și publicistul Ghica Șerb, zis Nicolae Gheorghe Podișor, acest pseudonim fiindu-i de o rezonanță eclatantă, cel care, după părerea mea a rămas cel mai prolific autor din Rucăr după prof. Gheorghe Pârnuță (unchiul meu după mamă) și

unul dintre cei mai mari din întreg Muscelul.

S-a impus în peisajul cultural, literar și spiritual local, zonal și național prin cele 12 cărți (ultima fiind reeditarea Monografiei Școlii al cărui Cuvânt introductiv l-am scris eu la rugămintea autorului, o ediție revizuită, adaptată și adăugită sub titlul "Monografia Școlii generale "Nae A. Ghica" din Rucăr care va apărea postmortem), prin sutele de articole, reportaje, eseuri, proză, poezie, povestiri pentru care a fost distins cu zeci și zeci de diplome, premii și medalii care l-au făcut celebru și de numele căruia s-a aflat și s-a auzit de la Rucăr la Câmpulung și Pitești, de la Rucăr la București, Craiova și Constanța, de altfel în toată țara și din România până în SUA, fiind cunoscut pe atâtea meridiane și paralele ale lumii.

Pentru toate realizările și pentru ca acest spirit enciclopedic cu tentă universală să fie mai bine cunoscut, consider ca ar fi nevoie de un biograf personal care să-i scrie și descrie viața și opera, ceea ce ar fi nu numai o recunoaștere a valorii profesorului și scriitorului, ci și o îmbogățire a tezaurului cultural românesc.

E locul aici unde să apreciez admirabila inițiativă a "Jurnalului de Argeș" dar mai ales a publicației "Actualitatea musceleană" și a distinsei doamne Tatiana Petrescu de a găzdui în paginile mai multor numere interviul cu Marele Dispărut, din care publicul, prietenii și chiar neprietenii (dacă sunt cumva) au avut prilejul să afle lucruri extrem

de interesante sau neștiute încă.

După mine, titlul din rubrica "Comemorări" a "Actualității muscelene" din 31-X-2013 "M-aș vrea mai aproape de cer" este cea mai peremptorie dovadă a geniului sau inegalabil cu care a putut să-și descifreze viitorul apropiat și să-și intuiască destinul. Cu inima cernită de durere pentru că dispăruse dintre noi nu oricine, ci cel mai mare prieten din viața mea Ghica Șerb, l-am rugat pe fratele meu Costel Moiceanu și pe prietenul Cornel Stoian să depună o coroana de flori din partea mea (ceea ce au și făcut, gest pentru care le mulțumesc și pe această cale), iar eu i-am adus un ultim omagiu în ziarul "Cuget liber" din 15 octombrie 2013:

"Astăzi 15 octombrie 2013, la Rucăr, județul Argeș, are loc înmormântarea bunului prieten, a omului de vastă cultură, profesor de istorie, scriitor, poet și prozator, NICOLAE GHEORGHE PODIȘOR, alias GHICA ȘERB. Dumnezeu să-l ierte! Fie-i țărâna ușoară! Ghica, rămâi mereu la sufletul meu. Prof. Ion Moiceanu"

În felul acesta m-am alăturat și eu "Actualității muscelene", "Jurnalului de Argeș", domnilor Ion Machidon, Mihai Epure, Constantin Agricola Miu și Popa Bran Romulus care au avut amabilitatea de a-și exprima sincerul și profundul regret față de trecerea în neființă, de intrarea în eternitate a marelui OM

ACTUALITATE

de o inteligență, blândețe, creativitate, pasiune în tot ceea ce făcea și înțelepciune nemaivăzute, profesorul și scriitorul care “a trăit intens și s-a stins discret”.

Nicolae Gheorghe Podișor, marele meu prieten căruia nu voi înceta să-i spun așa cum i-am zis toată viața – Ghica Șerb – a plecat dintre noi pe furiș, surprinzător, fără să spună nimănui, dar și egoist pentru că a luat cu el într-o altă lume talentul, harul și toate celelalte virtuți pe care putea să ni le lase nouă apropiaților sau familiei cpare și mare nevoie am fi avut nevoie de ele cu toții.

Că Ghica a ales nemărginirea, că odată cu trecerea lui în neființă s-a stins o stea de pe cerul rucărenilor, că această ancestrală vatră strămoșească și comunitate umană cu defunctul Șerb în calitate de “Cetățean de Onoare” a rămas mult mai săracă și mai tristă nu înseamnă figuri de stil, ci reprezintă o veritabilă realitate transformată într-o neprihănită durere.

Acolo unde te afli, așa cum reiese și cum este intitulat ultimul articol comemorativ

“*M-aș vrea mai aproape de cer*”, te asigur că nu te voi uita niciodată, cum nu voi uita nici parfumul și plăcerea întâlnirilor noastre (din nefericire ultima a fost în august 2012) sau ale convorbirilor telefonice, prietenia trainică și sinceră înfiripată de când ne-am cunoscut și pe care nici despărțirea n-a alterat-o, că voi trece de câte ori vin la Rucăr

pe la sfântul tău mormânt aflat în apropierea celui al familiei noastre, iar dispariția ta îmi va rămâne – scuzată să-mi fie exagerarea comparativă – ca o “curată și desăvârșită poezie tragică”.

Pentru tot ceea ce a făcut, pentru cultura și prestigiul Rucărului natal și drag, pentru înălțarea lui spirituală, propun autorităților locale, și sper să fiu ascultat, ca numele lui Gheorghe Nicolae Podișor să fie atribuit nu numai stradelei pe care a locuit, ci mai ales al unei săli de clasă din Școala unde a învățat și pentru al cărui nume s-a zbatut să-i fie atribuit.

Prin plecarea ta mi-ai lăsat un gol imens în suflet, în inimă și în toată viața mea.

Cum ți-am spus și prin mesajul trimis la înmormântarea ta îți zic și acum:

Adio Ghica și rămâi mereu la sufletul meu!

Profesor Nelu Moiceanu

Aș fi dorit să spun multe lucruri despre Domnul Gheorghe Nicolae Podișor. Dar mă uit la cărțile domniei sale, și îmi cam pierd din cuvinte – poate și pentru faptul că dânsul este un maestru al lor. Mi-a fost profesor, prieten, coleg de meserie, coleg de cene. Multe calități, mult spirit, discuții pro și contra, „certuri” amicale și productive, dar mai presus de toate spirit fecund și provocator.

Rămas bun Domnule Spirit Luminat...Cu reverență, fost... multe, actual profesor Tudor Tiberiu Vlad.

Indiferent ce cuvinte am folosi, oricât de „mari” ar părea ele, sunt convins că vor fi prea mici și ne semnificative pentru a-l elogia pe acest Om care a fost George Nicolae Podișor. Tragedia familiei sale a devenit și tragedia noastră, a membrilor cenei literar artistic Mihail Lungianu. Când împărtășești durerea altora „suportabilul” se încumetă anevoios să-și reia locul în viața pustiită de plecarea celor dragi. Golul incomensurabil rămâne, regretele celor apropiați își au pasul lor inconștient, stingher, frustrant, nerostit, îndârjit și neputincios, împleticit și totuși...

Îl cunoșteam de copil, a fost un dascăl desăvârșit, atât pentru mine cât și pentru familia mea-soție și fiică. Reținut, părea uneori temător, cu o privire răbdătoare, și foarte înțelegătoare, ingenuu, fără prihană, sfătuitoare tot timpul. Nimicnicio de tot felul cum ar fi: lăcomia, invidia, urătenia, parcă niciodată nu au lăsat urme asupra firii sale, ba dimpotrivă, i-au întărit calitățile, onestitatea, i-au păstrat firea neatinsă, comportamentul și valoarea sa fiind incomensurabile.

Cu modestia-i recunoscută „a pus umărul” la înființarea cenei „Mihail Lungianu”, prezența lui obligându-ne pe toți la reținere și exigență, la modestie, la o cuminenie și o smerenie impuse de legile nescrise ale bunei cuviințe.

Dacă cineva se simte capabil de a-l contesta sau se simte mai presus de acest OM î i acord dreptul la replică.

Dumnezeu să-l ierte!

Corinel Moiceanu
 rev. Piatra
 Craiului

ACTUALITATE

**Costel Moiceanu, secretar
revista „Piatra Craiului”**

13.10.2013 - o zi sfântă de Duminică, o zi frumoasă de toamnă dar o zi obișnuită pentru, poetul, prozatorul și publicistul George Nicolae Podișor. O zi neagră pentru familie, dascălii rucăreni, foști elevi, prieteni, pt. toți aceia care l-au cunoscut și apreciat de-a lungul vieții.

Moartea sinistă și hădă l-a răpus la vârsta de 68 de ani fără vremea sa, luându-l brutal de la masa sa de scris fără să țină cont de proiectele pe care le avea în lucru.

Moartea sa a fost fulgerătoare, n-a mai vrut răgazul să strige ajutor soției sau nepoților. Crudă soartă, urât destin a avut acest om, când mai avea de spus atâtea lucruri frumoase, era în plinătatea forțelor creatoare, a capacităților sale, dar într-o clipă i-au fost frânate aripile. Subsemnatul acestor rânduri

dureroase a fost un adevărat și devotat prieten și camarad împărțându-ne proiectele și gândurile cu ocazia dragelor mele vizite și convorbiri telefonice.

Ultima dată când l-am întâlnit, stătea ca de obicei în biblioteca sa, înconjurat de cărți, ocazie cu care am avut o lungă convorbire de o oră. L-am găsit navigând pe net iar discuția s-a axat pe viitoare monografie a Obștii pe care urma să o scrie. Am avut cu el o ultima convorbire telefonică pe 12.10.2013 seara, înainte de deces, fiind ultimul om cu care a mai apucat să discute.

Întreaga sa activitate literară, a produs un impact major în rândul confracților săi, a oamenilor de cultură din Muscel și nu numai. Întreaga lume scriitoarească și culturală a suferit o grea pierdere fiind mai săracă.

El și-a pus concediul său măiastru, capacitatea și cunoștințele sale în slujba

publicului cititor, ieșindu-i de sus tipar peste 10 cărți, ultima fiind monografia Școlii Gimnaziale „Nae. A. Ghica” din Rucăr ediția a-II-a scoasă la Sal. Amurg Sentimental. Cărțile sale au trecut granițele Rucărului, primind elogi, premii și mențiuni. A fost redactor șef adjunct la revista „Piatra Craiului” membru fondator al Cenaclului „Mihail Lungianu”, redactor la revistele „Amurg Sentimental” și „Cartea de la Curtea Veche”.

Toți cei care l-au cunoscut rămân cu amintiri frumoase despre el și activitatea sa, dar mai ales de regrete că ne-a părăsit prea de vreme.

**Stoian Cornel, secretar
Cenaclu
„Mihail Lungianu” .Rucăr
Argeș**

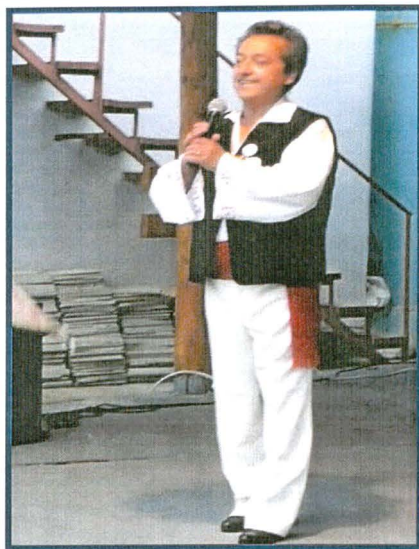

ACTUALITATE

SEZĂTOAREA RUCĂREANĂ

Data 29.09.2013

Șezătoarea, ca adunare restrânsă la sat, unde participanții lucrează împreună, dar și petrec, jucând, cântând, spunând glume, ghicitori și povești, a rămas astăzi o amintire, mulți aflând de existența ei, doar pe internet.

Nu așa s-a întâmplat cu șezătorii, adică viețuitorii, din locul binecuvântat de Dumnezeu, al moșiei rucărenilor, oameni dârji, care au știut să pună preț pe limbă, port, tradiții și obiceiuri.

O mână de rucăreni, înțelepți și ambițioși, treziți parcă de spiritul strămoșilor lor, au îndrăznit să deschidă din nou, lada de zestre, lăsată moștenire și, au scos la lumină,

nestemate pentru generațiile de azi și de mâine.

Pe o vreme bacoviană, unde parcă și cerul plângea de emoție, manifestarea culturală este deschisă de secretarul Ionuț Vorovenci, care transmite din partea primarului Ionel Dulamă și a Consiliului Local Rucăr, cuvinte de îmbărbătare și încurajare pentru astfel de activități.

Încă de la început, invitaților și participanților la frumoasa șezătoare, nu le venea a crede, cu cât patos și cu câtă trăire, jucau tinerii formației de dansuri populare „Garofița Rucărului”, sârba, brăul, hora mare, unguresca, alunelul și celelalte dansuri, păstrate cu grijă de bătrânii rucăreni.

Sub îndrumarea

maestrului Nelu Horobeanu, tinerii jucau „ca pe sârmă”, uimind toată adunarea. Domnul diplomat Mihai Epure și domnul inginer Ion Pietrăreanu, mărturiseau că: *„atât cât tinerii își asumă tezaurul obiceiurilor și datinilor străbune, identitatea noastră românească nu este în pericol”*.

Grupul ETNO, al Centrului de plasament Rucăr, sub coordonarea doamnei director

Rodica Arsene, au smuls privitorilor încântați, ropote de aplauze.

Membrii grupului vocal „Florile Rucărului”, condus de doamna profesor Oana Nicolescu, ne-au încântat ochii, cu frumosul port rucărean și urechile cu dibăcia interpretării unor vechi melodii populare, s pre cinstea Colegiului „Victor Slăvescu” Rucăr.

Invitatul special, Iulian Mutu Constantin, interpret de muzică populară tradițională și folclorist, nu s-a dezis nici de această dată, fiind primit cu multă căldură de participanții la șezătoare.

Soliștii instrumentiști, Georgică Chiorcea și Nicușor David și-au arătat măiestria

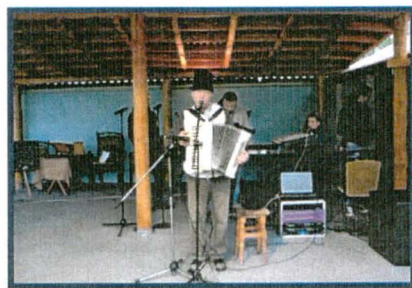

ACTUALITATE

interpretării cântecelor populare și nu numai, la saxofon, făcând pe mulți să danseze pe scenă și în public.

Prezentarea avizată și plină de umor a profesorului Tudor Vlad, încuraja participanții să se simtă în mediul lor, în sânul unei șezători tradiționale, unde nimeni nu-ți dă note, dar toți îți apreciază, voința, curajul, îndemânarea și darul ce s-a dat fiecăruia de Sus.

Prezenți și încurajați cum se cuvine, au evoluat soliștii vocali, Carmen Radu, Nicușor Duruiian, Ionuț Fintoiu și Robert Simion, tineri cu o voință și un potențial fantastic, ale căror glasuri au urcat peste Posadă, până în vârful munților.

Vorovenci și lucrările deosebite, hand made, expuse de Urdea Mădălina.

Invitați de onoare au fost cunoscuții scriitori, poeți și oameni de cultură :

- *Domnul Diplomat Mihai Epure*
- *Inginer Ion Pietrăreanu*
- *Profesor Popa Bran*
- *Colonel Ion Mârzac*
- *Profesor Cezar Neacșu*
- *Cornel Stoian-de departe, cu gândul și inima.*

Șezătoarea de astăzi, ne-a făcut să ne amintim că, în vremurile scurse ale trecutului, populația acestor locuri, moșii și strămoșii noștri, au avut un rol de seamă pe toate planurile, deci putem spune că pentru noi cei de astăzi, poate avea un caracter terapeutic.

Ne mângâie sufletele, când simțim că tradițiile și obiceiurile strămoșilor, sunt însușite cu cinste de tinerele generații.

Atâta timp cât ei au preluat acestea, identitatea noastră multimilenară, nu se va pierde în vârtoarea globalizării.

Arta-haina șezătorii de astăzi, a însemnat un mare DA românității. DA, ne mândrim că suntem români. DA, ne mândrim cu trecutul, prezentul și apărăm viitorul nostru, prin genele puternice transmise tinerilor, cu mesajul „Tot înainte”.

Copiii plini de viață, ne-au deșteptat la viață. Prin cântecele, dansurile, poeziile lor, am recunoscut, ca un fir roșu, propriul glas al strămoșilor, al istoriei, al credinței, al moralei neamului nostru.

Scopul șezătorii de astăzi a fost atins. Ne-a uimit!.

Preot Gheorghe Cîrstina

Seara s-a lăsat pe nesimțite, ca o aripă de liliac, aici la Pensiunea „Liniștea Serii”, unde gazda șezătorii a fost familia Iosif și Lucia Nistor, susținători și sprijinitori ai tuturor activităților culturale ale Cenaclului „Mihai Lungianu”.

Acompaniamentul și sonorizarea, au fost asigurate de Family Band, formație renumită, condusă de maestrul Iosif Nistor, care a „pus cireașa pe tort”, încheind programul cu un recital de zile mari.

S-a putut apoi admira exponatele clasei de „Artă Tradițională Rucăr”, sub coordonarea doamnei Nicoleta

ACTUALITATE

PROFILE DE ÎNVIŢĂTORI
GHEORGHE MITROIU

Îl întâlnim la Galeriile de Artă din Câmpulung, la Casa de Cultură „Tudor Muşatescu”, la Primăria Câmpulungului, la Biblioteca Judeţeană Piteşti, îl întâlnim acolo unde este *cultură!* De regulă, acolo este organizată şi o expoziţie sau o lansare de carte cu *marca apreciată: Mitroiu.*

Gheorghe Mitroiu este un om modest, reţinut, bine crescut, amabil, sociabil, respectos,... caricaturist şi ardelean. Iar dacă îşi pune şi papionul, înseamnă că a „copt” ceva! Ori un set de caricaturi, ori un şir de epigrame, ori a cules un şir de covrigi „bătuţi de soartă”, ori a mai modificat genetic cine ştie ce năzdrăvănii ale limbii române! Iar marele lui „defect” descoperit de ziarista Miruna Matei, este acela că suferă de maladia *umorului inteligent.* Mai este în acelaşi timp şi un mare *colecţionar de inedit!*

Juristul Gheorghe Mitroiu este un specialist de ținută, apreciat în meseria sa, care în acelaşi timp este şi un artist şi un actor talentat.

Autorul acestui articol recunoaşte că şi-a asumat o sarcină dificilă încercând să caracterizeze o personalitate atât de complexă. Iar primele fraze ale scriiturii de faţă trebuiau să poarte caracterul şi amprenta caricaturală, atât de dragă lui Mitroiu.

Gheorghe Mitroiu a venit pe lume în anul 1952, la Bistriţa, Bistriţa-Năsăud, a

crescut în rigoarea săsească, în susurul izvoarelor din Țara Bârgaielor, pe rima versurilor unui mare Gheorghe, Gheorghe Coşbuc. Provine dintr-o familie în care tatăl, muscelan, lucra la Bancă, mama, bistriţeană, se ocupa de treburile gospodăriei. Aici trebuie să dezvăluim un secret: mama sa era rudă cu Liviu Rebreanu. Provenea din familia Svoboda, personaj pe care-l întâlnim în romanul „Pădurea spânzuraţilor”. Născut în Zodia Taurului, intră în arena vieţii pe care trebuia să cucerească prin luptă şi diplomatie!

Gigi începe şcoala la Bistriţa. Când trecea în clasa a cincea, familia Mitroiu se mută la Câmpulung. Elevul termină şcoala elementară, urmează Liceul „Dinicu Golescu”. Apoi urmează Şcoala Tehnică şi Şcoala de Arte Plastice de la Câmpulung, în final, peste câţiva ani, termină Facultatea de Drept din Bucureşti.

Câmpulungean de peste 40 de ani, are o carte de vizită

impre-sionantă. A absolvit Şcoala Populară de Arte – Secţia Pictură (clasa profesor Paulian Gheorghe), Sculptură (clasa profesor Radu Adrian), Regie (clasa Petry Marian).

Gheorghe Mitroiu este membru al Cenaclului de arte plastice „Ion D. Negulici” încă din anul 1973. Lucrările sale sunt adevărate lecţii de umor politic şi social, portretul umoristic întregind paleta preocupărilor umoristice. Mucalit, ca orice epigramist, surprinzător prin modificările genetice operate pe viu pe proverbele şi zicătorile româneşti, Gheorghe Mitroiu este o persoană agreabilă, temperamental atât cât îi stă bine unui ardelean ...de Muscel!

A făcut, a fost şi este pasionat de teatru, jurnalistică, design, un adevărat „om-orchestra culturală”.

Munca de o viaţă s-a concretizat prin participarea artistului la expoziţii personale, colective şi de grup la Galeria Arta în anii 1971,

ACTUALITATE

1972, 1975, 1990, la Costinești, București, Pitești. Lucrările lui au ajuns la expoziții organizate peste granița României, la Gabrovo, în Bulgaria, în Turcia la Akhiseir, Macedonia, Belgia, Canada. Chiar japonezii din Yomiuri Shimbun - un fel de Popești-Leordeni! - au făcut „ochii mici”, desfăștându-se cu lucrările maestrului. Un coleg de breaslă, stătea cu globul pământesc în mână, și după ce a urmărit pe unde au umblat covrigii lui Mitroiu, a declarat că acestuia îi mai lipsește o expoziție în Papua și o lucrare cu modificările genetice pe limba eschimoșilor de pe Novaia Zemlia!

Caricaturile lui Gheorghe Mitroiu au apărut în ziare și reviste diverse: „Urzica”, „Informația Bucureștiului”, „Gazeta de Muscel”, „Gazeta de Argeș” și alte multe gazete. A organizat în anul 1985 la Clubul ARO un spectacol omagial, cu 500 de artiști amatori. (cor, dans, folclor, recitatori, etc.). A regizat piesa de teatru „O noapte furtunoasă” de Caragiale, în anul 1983. Lista reușitelor în cele mai surprinzătoare domenii culturale, poate să rămână deschisă. Gheorghe Mitroiu a publicat cărțile: *Lira-2006* (caricatură), *Proverbe și zicători modificate genetic-2012* (umor) și *Covrigul făcut cu ou... și oțet - 2013* (caricatură).

Lansările acestor cărți au avut loc la Galeria Arta din Câmpulung, la Biblioteca

Județeană din Pitești. Artistul a obținut nenumărate premii județene și naționale. Multe din lucrările sale au fost achiziționate în țară și peste hotare.

În același timp, trebuie apreciat „omul” Mitroiu. În tinerețe a lucrat ca merceolog la ARO. În situațiile grele, de lipsuri cronice, într-o țară în care nu se găsea nimic, merceologul Gheorghe Mitroiu reușea, la limită, să aducă materialele și piesele necesare fabricării autotu-rismului de teren musce-lean. Seriozitatea, adevărul spus cu sinceritate, comportamentul demn, au fost prietenii care l-au ajutat să devină un reper de seriozitate în compartimentul de aprovizionare al uzinei. Este adevărat că nu a fost singurul vârf de lance, că a făcut parte dintr-un colectiv care a știut ce vrea.

Nu mi-am propus să aduc elogii gratuite domnului Gheorghe Mitroiu. Lucrările sale, de la un cap la celălalt, atestă valoarea morală a omului Mitroiu. Educația, instrucția școlară, cultura generală, îi desconspiră aptitudinile de artist, jurist, caricaturist, grafician, dar și bun camarad.

Nu pot să mă abțin, dar trebuie să dezvăluim un secret de familie care a fost întotdeauna vizibil la ieșirile în public ale artistului. Este vorba de doamna Mirela Mitroiu, soția și femeia tenace din Boteni (din umbră ar spune domnul Mitroiu!) care îl însoțește, îl dublează și care „îi dă brânci” după propria-i

expresie, atunci când nu-și găsește timpul necesar să finalizeze lucrurile începute. Doamna Mitroiu provine din cunoscuta familie Prunoiu din Boteni. Născută în Zodia Berbecului, este specialistă în goblenuri, participând la mai multe expoziții locale și județene.

Gheorghe Mitroiu, cu sinceritatea care-l caracterizează, referindu-se la oamenii din societatea românească de astăzi, declară că „este întristat de deșertăciunea din sufletele lor, de nepăsarea, indiferența, indolența, necuvința, impolitețea și necredința, lucrurile acestea generând păcate care vor fi plătite!” Întrebat dacă a fost sau este fericit, Mitroiu declară că este fericit ori de câte ori se reculege, ori de câte ori citește o carte bună, se reculege, meditează, creează sau meditează!

Omului obișnuit, juristului Mitroiu, prietenul celor care țin la cultura românească, îi dorim activitate îndelungată și umor de calitate!

CONSTANTIN AGRICOLA
MIU

GODENI 5 FEBRUARIE 2014
DEDICAȚIE:

« Mitroiului » de pe coperta
cărții sale « Covrigul făcut cu
ou ...și cu oțet »

Când ai procedat discret,
Vârând covrigul în oțet,
Muiatu-ți-s-a aura,
Și ai rămas cu ...gaura !

ACTUALITATE

DRAGOSTEA sau ...IARNA INIMII**DRAGOSTEA**

e precum zăpada. Solidă, cu fulgi albi, căzută din Cer.

Asta ca și prima definiție pentru cei cărora verbul A CĂDEA nu are de-a face cu A IUBI. Însă ei bine, căderea între Cer și Pământ, ia forma înjumătățită și odată așezată, la o înțelegere personală cu Soarele, dăinuie cel puțin o lună.

Cu dragostea înțelegerea stă tot cam la fel. Inițial pare solidă, cu fulgi albi, căzută din Cer. Dragostea însă, în căderea spre Pământ, uneori, se confunda în ger și dispare. Ori nu s-a înțeles cu Soarele la fel de bine cum a făcut-o zăpada, ori purta numele oricărui alt sentiment mai puțin cel despre care vorbim acum.

La început e rece. Rece, dengheață și Cerul în bucuria lui de-a ne dăruia minunea așteptării. Până la urmă, și dragostea o aștepți.

Mai apoi, în aer se lasă o liniște și preț de câteva ore,

zile, de ce nu luni, transformă. Atunci tot ce suflă știe că urmează marea cădere de fulgi. Și dragostea, nu e confundată la început cu îndrăgostirea?

E, tot cam așa e și cu Cerul.

Într-un final, brusc, poate chiar neașteptat, fulgi albi cad și se depun, ori pe Pământ ori pe Inimă și, frigul dispare iar fericirea ia locul liniștii Pământului apoi, nici nu îi mai pasă de mica-mare durere a Cerului.

Timpul trece. Sunt zile când ninge atât de fin, la primele săruturi. Sunt zile când ninsoarea își ia un timp al sau și ninge exact atât cât Pământului, respectiv omului, să i se facă dor. Sunt zile când ninsoarea ia forme supărate, de nerecunoscut și nu mai seamănă nici pe departe a fulgi albi, ci a nemulțumiri înghețate sub formă de stele. Sunt zile când ninge atât de tare, încât e imposibil ca Pământul să mai vadă Cerul ori îndrăgostiții să se mai privească în tihnă, așa ca își unesc trupurile frenetic, repetitiv. Sunt zile când nu mai ninge. Atunci și Pământului și omului, i se recunoaște în ochi tristețea. Tristețea de a nu mai avea cine să îi acopere de frig în nopțile reci și tristețea de a nu mai avea cine-i iubi fără nctare.

Nu spun ca **DRAGOSTEA** durează cât un anotimp, 3 luni sau o iarnă, ori mai puțin.

Spun că ceea ce de multe ori omul o numește DRAGOSTE, e doar o minciună frumoasă a Cerului. Omul o crede și speră, măcar anul ăsta, să țină zăpada și-n rost de primăvară.

Până acum, nimeni nu mi-a spus că zăpada i-a dăinuit Inima de fulgi, luni întregi de zile sau preț de mai multe anotimpuri.

Ori rivalitatea între Cer și Pământ niciodată nu va avea drepturi depline, ori, omul n-a nvățat cum să ningă, cum să se aștearnă și cum să nu se topească.

E iarnă încă. Poate-om învăța. Și poate-om și iubi. DRAGOSTEA E PRECUM ZĂPADA. Din începutul alb ia forma unui întuneric terestru, de noroi și mocirlă. Poate e un firesc al Cerului și-al omului. De a iubi și de a pleca tocmai atunci când iubește mai mult. Să fie dorul unei noi ninsori, motivul?

IOANA NIȚICĂ

ACTUALITATE

CU COȘBUC... DE ZIUA LUI EMINESCU

de CONSTANTIN AGRICOLA MIU

Și așa cum ne povestea Geo Bogza, Dumnezeu, la rugămintea Sfântului Petre, înfăptui o minune în satul vizitat de curând, loc care îi adusese atâta bucurie prin truda, vrednicia și înțelepciunea oamenilor săi. Drept recompensă, la Ipotești, în familia unui căminar numit Eminovici, se nascu un băiat care primi numele românesc Mihai, nume de arhangel ortodox. Era 15 ianuarie 1850. Ursitoarele au ajuns la concluzia că nu pot dezlega taina cu care a venit pe pământ acest copil. Viitoarea lui meserie ieșea din canoanele înțelepților pământului! Apărea cu certitudine ca un poet ieșit din comun, cu aptitudini literare ce se vor înrădăcina în conștiința poporului său!

Totul s-a adeverit, poezia eminesciană, unică, s-a născut din patimi, sărăcie și suferință. Eminescu, Regele Poeziei Românești a avut parte, dar din păcate după ce a intrat în neființă, de locul pe care-l merită. Dumnezeu a citit poezia *DOINA* și a ajuns la concluzia că poporul acesta împărțit în atâtea împărății, are mult mai mulți poeți geniali. A chemat îngerii cu aripi albastre, pacificatori ai cerului, și le-a poruncit să făurească și să parcurgă un traseu, care să plece de la casa lui Eminescu și care să se

sfârșească la casa unui alt mare poet al poporului român.

Îngerii literari împreună cu îngerii cercetași, s-au gândit bine, și n-au luat-o spre Botoșani, s-au îndreptat spre Suceava. De aici au ajuns la Gura Humorului, apoi au făcut puțin la stânga și au ajuns la Voroneț. Gândeau că trebuie să-și înnoiască albastrul de pe aripi. Ajunși la Mănăstire, au înțeles că albastrul de Voroneț provenea din coji de cer senin. Cineva, ceva, le făcuse să cadă peste acest așezământ sfânt. Oamenii locului credeau, din auzite, că vulturul care-l tortura pe Prometeu, cel înlănțuit pe Muntele Ararat, la fiecare insucces lovea cu ciocul de oțel în stinghiile cerului, din care cădeau cojile albastre. Alți oameni auziseră de argonauți, alții de nibelungi, toți responsabili nu numai de apariția cojilor albastre de Voroneț, dar și ale peticelor de auroră boreală așezate pe Mănăstirile din Moldovița, Sucevița, Humor.

Îngerii au continuat traseul spre Câmpulungul Moldovei și au ajuns în Țara Dornelor, în țara de la marginea Bucovinei. Au navigat pe deasupra Șarului Dornei și a Dornei Căndrenilor, au trecut prin pasul Tihuța, ca Hogaș cu Piscuța. Au lăsat din zbor cărțile de intrare la Castelul lui Vlad-Voevod și au intrat în Țara Bârgaielor. Au dat binețe nemților din Bistrița și au poposit în Țara Năsăudului, la Hordou. Au prezis că și aici, la 16 ani după apariția lui Eminescu, se va naște un copil ales care se va numi Gheorghe, ca sfântul care a învins balaurul. Va fi unul din cei 14 copii ai preotului unit Coșbuc din Hordou. Dumnezeu a fost mulțumit și și-a rechemat îngerașii acasă. Nu după multă vreme, viitorul membru al Academiei

Române a compus poezia *Cântec*, ca o continuare la *Doina* eminesciană.

Eminescu a compus mai multe *Scrisori* iar Coșbuc a organizat o petrecere românească, *Nunta Zamfirei*. Au apărut astfel mucenicii literari ai literaturii române cu nume inconfundabile, care au vegheat ca această țară să nu se transforme într-un teritoriu, iar poporul român să nu devină o populație.

Și au fost Ion și Marin, Adrian și Nicolae, Octavian și Petre, Ilie și Constantin, Elena și Elisabeta, Maria și Eusebiu, Ștefan și Ana, Mihai și toți cei care supraveghează de ochiul Dumnezeiesc de la Mănăstirea Neamț au sădit slova românească în buchea literaturii universale. Gheorghe a propus și poporul a ales ca unic Rege al Poeziei pe Mihai Eminescu.

De aceea, propun ca începând cu acest an, în această zi, ziua de naștere a lui Eminescu, să sărbătorim și

**ZIUA NAȚIONALĂ
CULTURALĂ A TUTUROR
ROMÂNILOR! SĂRUT MÂNA
MAJESTATE LITERARĂ!
MULȚI ANI SĂ DĂINUIEȘTI ÎN
SUFLETELE NOASTRE! TE
IUBIM!**

Godenii de Muscel, 15 Ianuarie
2014, ORA 23.

ACUARELĂ DE RUCĂR

LITERE TINERE

La răscruci de dangăt
devale, cuibșor de
muntenași rucăreni cu nume
de ispravă. Iscod.

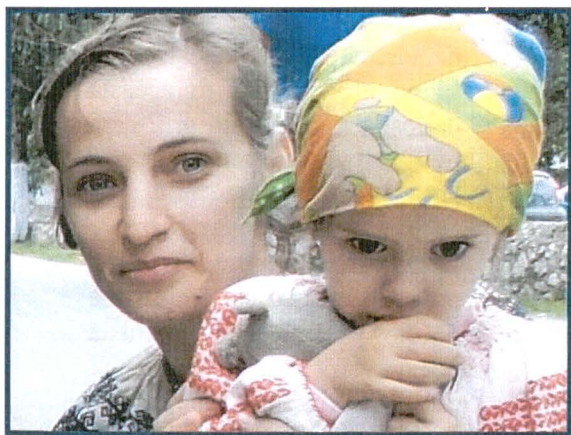
Cei vechi în vânj, tineri-n
crud și tot în chingă.

Firav de fată în joc de litere
și culoare, soț de strajă și
scut. Cleo puicuța lor a iscat
viu de drag și bine-n mult.
Ade, clocuța mumă cerne
litere tinere, chip pastelat și
înalt de cetași.

Condei tânăr de nou, versuri
noian cu scapăr ori găce,
portret de premiu meritat.

Rod în har. Onor.

Ion Muțiu

BOGDAN

CAPITOL DIN VOLUMUL CLEOPATRA ȘI DOMNUL
BUBU

ADELINA M. VOROVENCI

- Bună dimineața! se auzi de undeva de sus, de pe tavan...
- Bună dimineața! răspunse ecoul...
- Bună dimineața! mormăi Bogdan. Nu ai plecat?
- Nu! răspunse timid păianjenul atârnat de un fir auriu ce dansa în lumina mioapă a dimineții... Ți-am prins o muscă pentru micul-dejun...

Bogdan închise ochii și începu să se gândească la ziua ce tocmai începuse... ar fi putut să...

- Bogdaaaan ! se auzi vocea subțirică a păianjenului...
- Tot nu ai plecat?
- Unde să mă duc? Tu ești prietenul meu...

Bogdan îl privi visător... Era un păianjen albastru- deschis cu mustață galbenă, cu picioare lungi ca niște tulpini de floare, cu burta rotundă, pufoasă și mare... Pe cap purta o pălărie verde și în piept avea o insignă strălucitoare... L-a găsit zilele trecute într-o cutie, pe când căuta o carte...

Bogdan e un înțelept ce locuiește într-un castel singuratic din Danemarca. Cât e ziua de mare nu face decât să citească

ori să-și noteze cine mai știe ce! Are vârsta potrivită descifrării tainelor lăsate de către zmei, zâne , spiriduși sau alți învățați!

Afară ploaia se juca împreună cu norii – alergau, se gâdilau și râdeau în hohote!

- Bogdaaaan ! Uite, am prins un fluture! Un fluture... E minunat! E delicios! zise păianjenul care alerga de sus în jos, se răsucea și gesticula de parcă ar fi dirijat o orchestra invizibilă...

Rezemat de o pernă de mătase, înveșmântat în catifea neagră și purtând amulete la gât, Bogdan asculta cum bate inima castelului și cum fiecare fereastră respiră

dimineața...

- Bogdaaaan ! insistă păianjenul coborând solemn cu fluturile și musca în brațe... Vrei să-ți spun o poveste? Cleopatra desena un iepuraș mustacios, cu nas roz și picioare lungi și mă întreba din când în când:
- Mama , ce scrii acolo?

O ADOLESCENȚĂ DESPRE ADOLESCENȚĂ

copilăria. Și mă întreb: „Îmi pare bine sau rău?”, „Regret sau mă bucur?”.

Regret lipsa de griji a copilăriei, dar mă bucur că voi deveni cineva, că voi avea un cuvânt de spus, că voi avea responsabilități.

Regret nevinovăția și siguranța

copilăriei, dar știu că viața nu este roz, că oamenii sunt și buni și răi și că pentru nimeni nu exista loc în care să poată trăi ferit de tot răul din lume. Regret simplitatea și sinceritatea relațiilor de prietenie dintre copii, dar mă bucur de profunzimea noilor relații care se vor crea. Regret inconștiența copilăriei, dar mă bucur că-n această perioadă mă voi descoperi pe mine, cel din adâncuri, că voi încerca să mă cunosc cât mai bine, să aflu ce-mi place la mine și ce nu, și să lupt pentru a deveni cineva cu care să mă simt bine și de care să fiu mulțumit.

Adolescența este perioada în care ne formăm, când legăm prietenii adevărate și când ne îndrăgostim (în fiecare zi de altcineva). Eu cred că nu din întâmplare adolescența corespunde perioadei de liceu, că din adolescență avem cele mai frumoase amintiri..ea constituie o poartă spre o nouă lume, o lume care ne fascinează și ne

face să ne grăbim să creștem, dar cred că această lume nouă va fi mult mai complicată decât ne-o imaginăm noi.

Astăzi am plâns,iar mâine zâmbim fără să ne pese deoarece suntem adolescenți și nu avem probleme reale, nu avem de ce să ne temem, avem lumea la picioare și acum în ADOLESCENȚĂ toate visele se împlinesc.

Prețuiesc din plin această perioadă, fac lucruri care îmi plac alături de cei pe care îi iubesc acum simt că trăiesc, iar copilul din mine, pentru că întotdeauna în sufletul meu voi fi un copil zâmbește sincer...zâmbește tuturor indiferent dacă mă plac sau nu.

De ce sa vedem partea rea a adolescenței? ne simțim neîndreptățiți, neînțeleși de ce să nu profităm de ea această perioadă a vieții fără griji care ne-a mai rămas pentru că mai târziu o să regretăm că nu i-am acordat importanța necesară.

În adolescență mă pregătesc pentru viață, pentru a deveni puternică și pentru a putea să străbat un drum lung și plin de primejdii, iar cei de lângă noi trebuie să ne înțeleagă că acum ne formăm o personalitate si ca ne este greu, dar totuși noi adolescenții nu uităm să zâmbim pentru că de aici vedem viața cu alți ochi, chi cu care ați văzut-o și voi odată!

Adolescența, pentru cei ce n-au ajuns la ea, e ceva îndepărtat, dar care te atrage cu o forță irezistibilă, pentru că este viitorul, speranța, iar pentru cei care au trecut de ea, adolescența e acea perioadă fantastică din viața unui om, în care totul e posibil, în care stelele îți stau în palmă, iar lumea așteaptă să fie cucerită de către tine, adolescentul cu sufletul deschis și mintea limpede.

Pentru mine adolescența este una dintre cele mai frumoase perioade de până acum. Atunci când mă descopăr dar și atunci când simt că nimeni nu mă poate înțelege.

Fiecare dintre noi a simțit acel fior de teamă, când și-a dat seama că în trupul lui, aproape de copil, au apărut schimbări. Îngroșarea vocii, primele coșuri, atâtea întrebări care la început erau fără răspuns mă fac să îmi dau seama că au fost semne care mi-au arătat că s-a încheiat prima perioadă din viața mea:

STARE DE FERICIRE

Ia loc lângă mine. Ascultă vocea inconfundabilă a eului interior care-ți trezește simțirile și îți încântă auzul. Ascultă-ți gândurile cum se zbat, răsunător, trepidant. Ascultă-mi povestea, sufletul amețit de toate incertitudinile vieții. Nu te grăbi să mă judeci. Eliberează-ți mintea de acele goluri care îți blochează drumul și ghidează-te după ceea ce-ți dictează inima.

N-aș vrea să-ți conturez perfect miracolul iubirii, pentru că nu știu dacă l-ai percepe așa cum aș dori. E starea de grație care te atinge, te cuprinde, deși te crezi incapabil de a trai acest sentiment unic, incomparabil și uluitor. Oare există ceva mai sublim decât iubirea?!

Rămâi surprins, depășit. Țipăt de bucurie. Timpul se metamorfozează pătrunzând în jurul tău mai apăsător și, paradoxal, mai delăsător, mai înțelegător. O simțire tulburătoare, constantă, deprimantă, dărmătoare. Parcă nimic n-are început sau sfârșit, dar există, se rotește în jurul tău. Întrebări cuprinse de brațele tale. Nu te speria de lucrurile pe care le-ai putea găsi în sufletul tău. Suntem neputincioși în fața acestui sentiment ce ne domină.

Se apropie momentul magic. Se așezase peste frumusețea amintirilor un praf de iubire nevăzută. Uneori, când te privea subtil, avea impresia că ai aceleași sentimente. Și-ar fi vândut cu nepăsare sufletul pentru o singură privire de-a ta.

Simți cum dezastrul emoțional se dezbină, asemeni unui miracol fugitiv ce-ți curăță prăpăstiile din suflet și îți încălzește chiar și ultimele iluzii. Au pierit stările de tristețe, disperare și neliniște. În locul lor a luat naștere o stare

efemeră de fericire lină ce se așterne peste cioburile de vise sfărâmate.

Dezlănțuire plăcută în locul unde ai ajuns de atâtea ori; nu încerca să-ți ștergi lacrimile ce compun, printr-o formulă miraculoasă, starea de fericire. Timpul te va ajuta să reflectezi la dorințele tale, să-ți acoperi rănilor și tot el îți va explica îndoielile, așteptările și toate greșelile făcute. O fărâma de viață deja s-a scurs, o parte din dragoste rămâne pe veci; nu trăiești un vis și cu întreaga existență vei inventa, modela, vei reuși să învingi teama astfel încât vei putea transpune în cuvinte taina ce o ascunzi în suflet.

O să te întorci peste ani în trecut și o să privești cu ochii împânziți de riduri și nostalgii ce au doborât durerile pământești și o să simți că iubirea nu a pierit ci doar a luat o altă formă nedefinită azi. N-are sens să te gândești ce vei face mâine când n-ai nicio urmă de regret desprinsă din ziua de ieri. Reflecții disperate se arată în zare, lipsite de realitate, desprinse din labirintul minții luminate ce nu încetează a crede că nu se pot opri simțirile interioare.

Ai nevoie să-ți spună cuvinte simple, să-ți simtă ritmul accelerat al dorințelor, răbdătoare, să facă dintr-o clipă eternitate și să fie cu adevărat realitate?

Ți-e aproape imposibil să afirmi prin cuvinte... Deci ele te ajutau mereu, azi te-au părăsit. În schimbul lor sunt simțirile care te leapădă de orice urmă de ezitare; ai uitat până și acel drum întunecat cu atâtea plânsete, griji, neîmpliniri,

dorind să-ți mărești orizontul spre calea cunoașterii de sine.

Oamenii te vor crede nebun dacă le vei spune că visezi cu ochii deschiși și o simți lângă tine.

Îți vine să râzi, să plângi, să îmbini zâmbetul cu lacrima, iubirea cu indiferența, spunând că ți-e dor...

Până și notele care-ți încearcă auzul îți transmit aceeași stare de euforie deplină, încât orice lucru pe care-l faci te duce cu gândul acolo. Fără să bănuiască, i-ai analizat fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare respirație, încercând să întipărești câte mai multe clipe astfel încât totul să fie o reverie continuă.

Ai în suflet o mulțime de amintiri frumoase pe care nu te sature să le re trăiești, imaginându-ți că ești acolo unde ți-ai dorit dintotdeauna.

Azi iubește până și teama de a-l pierde pentru că simte că va rămâne aici, azi și pentru totdeauna.

Sulcă Andreea Elena

DE AȘ FI....

De-aș fi o stea, eu te-aș fura lumină
 Și aș invada întunericul de afară,
 Iar trupul meu, cu febră ți se închină
 Să simți sărutul ca pe-o rază clară.

De-aș fi o ploaie, te-aș pătrunde
 În scorburi tainice și adânci
 Și te-aș preface toată în unde,
 Să simți sărut de țarm de stânci.

De-aș fi un vânt, te-aș flutura,
 Să pot să-ți trag pe nări parfumul,
 Te-aș face aripi și-aș zbura,
 Sărut șăgalnic ca și fumul.

De-aș fi un soare, te-aș aprinde
 Și te-aș preface-n vâlvătai.
 Iar focul în buze ți-aș cuprinde
 Sărut ce-ar ispiti odăi.

De-aș fi iluzie, te-aș sechestra magie
 Și ai fi captivă în lumea din poveste,
 Iar visul meu ți-ar aparține numai ție,
 Sărut de ozon ce îmbie crește.

De-aș fi.....și sigur o să-ți fiu.
 O lacrimă cu gust plăcut de sare,
 Pe cal arab țâșnind dintr-un Pustiu,
 Și curcubeu voi topi în sărutare.

De-aș fi o cicatrice, te-aș înlănțui brățară,
 Transplant de vise ți-aș implanta în piele,
 Te-aș săruta pe sânge, ca pentru întâia oară,
 Sărut nepământeian cu amăgiri de stele.

DE PLECI

De pleci spre Dacii Liberi în voiaj,
 Să-i duci lui Decebal salutul meu
 Și să împrumuți o monstră de curaj.
 Din măreția lui de vultur și de zeu.

De ți-or da horincă, bea, fără grimase,
 Și râzi de moarte ca într-un ritual
 Căci harta țării mai mică ne rămase
 Și dacă-i bal, atunci să fie totuși bal.

De te vor întreba de Dunărea de Jos
 Să taci meditativ, în așteptare,
 Răspunsul tău ar fi necuviincios,
 Împarte-le bezele de la mare.

Și minte-i cum n-ai mințit vreodată,
 Că țara stă pe roze și o duce bine,
 Că regele de acum ne este ca un tată,
 Că-i pasă doar de noi și nu de sine.

De pleci spre Dacii Liberi în voiaj.
 Să-i duci lui Decebal salutul meu
 Și să împrumuți o monștră de curaj,
 Din moartea lui de vultur și de zeu.

ARS LONGA, VITA BREVIS!

MIHAI BRAVU

Mihai, țăranii sunt legați de glie,
Boierii toți și-au pus averile în joc
Și din Viena întârzie o solie,
Doar ochii tăi au vâlvățai de foc.

Ce gând te macină, ghiaure?
Ce alianțe se lasă încă așteptate?
Mai marii lumii vor laurii să-ți fure,
Dar umbra ta îi umilește în păcate.

La Calugăreni doar pentru o zi,
Neajlovul în sânge ai înecat,
Doamne, și azi mănoasele câmpii,
Te așteaptă tot viteaz și tot neînduplecat.

Ți s-a tocit și sabia la brâu,
Iar barda-n stânga parc-a ruginit,
Doar roibul tău mai spumegă în frâu,
Ca să te poarte într-un atac cumplit.

Doamne, ai fost iertat de eșafod,
Numai trădarea n-a putut ca să te sară
Și ți-au curmat speranța-n rod,
Dar visul tău a rotunjit o țară.

În Alba Iulia, în inimă de Ardeal,
În albe straie, Doamne, să revii,
Să-ți sorbi iar nemurirea din pocai,
De frică, o veșnicie, dușmanii te vor știi.

Buzeștii frați ți-au fost ca frații,
Iar Novăceștii gardă, uneori și scut
Și-ai comandat în luptă Dunărea, Carpații,
Iar mlaștina te-a ajutat cât a putut.

Măria Ta, ai fost precum un soare,
Iar vitejia ta va rămâne anotimp,
Ești cel mai sfânt, absența ta ne doare
Și nu vom da vreodată Carpații pe Olimp.

Iar pohta ce ai pohtit, Mărite Doamne,
Ne-a fost poruncă vie peste ani,
Istoria te-a reținut în cuget și icoane
Și etalon de piaza rea pentru dușmani.

Câmpia Turzii mai poartă rana adâncă,
A neputinței de a fi oprit pe asasini
Și o remușcare acidă încă ne mănâncă,
Precum viroza înfîptă cronic în plămâni

LACRIMI PENTRU GRIGORE VIERU

Trăim o clipă crudă, de răscruce,
Pe malul stâng de Prut acum e jale,
Grigore Vieru ireversibil azi se duce
Și nu e chip să-l mai întorci din cale.

Chemat la Dumnezeu cu grabnici trebi,
Poet împovărat de griji naționale,
Se mai întoarce Vieru ?..te întrebi,
Căci sensul este unic pe această cale.

Moldova toată este în doliu funerar,
Ardealul e cuprins în spasme de durere,
În Muntenia e plânset și amar....
Un umăr Basarabia ne cere.

Eu chiar blestem ca mâna să se usuce,
A celui care a dat vreun ordin sau decret
Și-au răstignit pe Vieru pe această cruce,
Dorind martir să aibă sensibilul poet.

Au vrut să ne fure identitatea unii,
La instanțe false, cu dovezi mincinoase,
Poetul ne cita în apărare străbunii
Și impostorii în afara istoriei îi scoase.

Moldova ciuntită, nedrept, ticălos și barbar,
Își cere dreptul la ființă, prin poezi patrioti,
Români dintr-un hotar în celălalt hotar,
Demolați ilegalele și arbitrarele porți!

Cu Vieru în suflet și gândul prea curat,
Basarabia ne cere un umăr ca să plângă,
Poetul merge în veșnicie, supărat,
Tristețea-n clopote se află în dungă.

Trăim o clipă crudă, de răscruce,
Pe malul drept de Prut aceeași jale,
Grigore Vieru ireversibil azi se duce,
Și nu e chip să-l mai întorci din cale

POSADA

Mi-e țara împreșmuită de munți ca o ogradă
Și atât aș vrea să știe cei ce o râvnesc,
Că poarta curții noastre se cheamă tot Posadă,
Iar în trecători și-n defilee pietrele vorbesc.

Ți-am dăruit întreg ținutul Severinului, plocon,
Dar tu râvneai Valahia, ca neam și țară,
Îl vrei în furci pe Basarab, să-l mazilești pe domn
Și Țara Românească să fie provincie maghiară.

Visai frumos mărite crai maghiar
Iar pofta ta ne condamnase fără drept de apel
Poporul acesta, ce se trage dintr-un Decebal barbar,
N-a vrut să-ngenunchieze umilitor, de niciun fel.

Și-o oaste nevăzută încălțată în obiele,
Se rânduia cu cetina prin codrii și pe creste,
Erau țărani, păstorii și târgoveții țării mele,
Cu fii, cu tați, cu mume și neveste.

Domnul și Țara se ridicase asemenea unui scut
Să înece în sânge ifosele regești și filfizoane,
Valahii, codrul, munții și Dumnezeu, cum au putut...
Te-au dezvățat pe tine, Carol Robert, să râvnești
plocoane.

Frica ți s-a cuibărit profund în oase
Și ai transmis-o la fiii tăi și la nepoți.
N-ai mai dat d-atunci buzna-n țări și-n case,
Căci la noi e scris Poasada pe fiecare dintre porți.

Mi-e țara împreșmuită de munți ca de o gardă,
Iar Posada poate fi în orice trecătoare și-n orice
defileu,
În Țara Loviștei străbunii, toamna, încep să ardă
Și Basarab I se arată-n Curtea lui de Argeș, ca un zeu.

PĂMÂNTUL ȚĂRII

Sunt pământul țării, frământat,
De plug, de sabie și răzvrătire,
Veșnicia în pântec am purtat,
Iar din semințe mai rodesc iubire.

Sunt neînvinsul rege Decebal,
Ce mi-am botezat curajul în otravă,
Sunt voevodul Gelu, îngropat de cal,
Pe malul unei ape, sub otavă.

Sunt eșafodul solidar cu al Craiovei Ban,
Moartea i-am gonit-o spre îndepărtate zări,
Trecerea în neființă i-ar fi fost în van,
El nu unise încă durerea a trei țări.

Sunt speranța soldatului pe front
Și inconștiența lui ce zbucimă tranșee,
Eu am plătit lui Dumnezeu acont
Ca să mă pot întoarce acasă, la femeie.

Sunt vârf de munte, alintat de cer,
Izvorul cristalin ce setea vă adapă,
În nopți de iarnă colind cu lerui ler,
Iar vara sunt umbra țăranului ce sapă.

Sunt Meșterul cu aripi din șindrilă
Și iubirea mi-am zidit sub temelie,
Iar morții i-am surâs atunci cu milă,
Căci jertfa avea complice o soție.

Sunt istoria acestui brav popor,
Hrisoavele m-au prăfuit în rădăcini,
Iar Miorița îmi doinește în dor
Din catedrala pădurilor de pini.

MOȘ NICOLAE

*poezie dedicată lui Nicolae Coles,
din Rucăr Argeș, ultimul proprietar
de car cu boi.*

Ești sfânt bătrâne Nicolae,
Iar Dumnezeu te-a hărăzit moșnean,
Ai dus cu viața aprige războaie.
Ești cel mai mândru. ultim. rucărean.

Tu chiar ai coborât de pe columnă
Cu bici în mână lângă car cu boi,
Iar munții s-au unit într-o cunună
Și te-au scăpat de rele și nevoi.

Ți s-au tocit opincile în picioare,
Posada, tot o urci și-o tot Cobori,
Un sfânt cu boi, iar azi mă doare,
Că boii te-ai gândit să îi omori.

Să știi că nu există abatoare
Să asasineze mitul rucărean,
Lipsa lor curând o să te omoare,
Iar carul fără boi nu face nici un ban.

Lasă-ți boii în curte, bătrâne atât de drag,
S-o mai găsi ceva nutreț și pe la târg,
Căci fără ei vei fi deștelenit, pribeag,
Iar tristețile te vor năpădi cu sârg.

Ești sfânt Nicole, doar eu o știu,
Minunile se întâmplă lângă car și boi,
O să afle și sătenii într-un târziu,
Că datorită ție ninge și cad ploi.

Alternativă la simbol, bătrâne, nu există,
Eu te port în suflet doar cu boi și car,
Moș Nicole te implor..... rezistă,
Ești ultimul țăran ce drumețești cu har.

Eu nu te-aș vede pe tine Nicolae la oraș,
Ci doar pe drumuri muscelene, desfundate,
Azi eu mă închin la tine sfinte căruțaș,
Iar Dumnezeu îmi iartă din păcate.

POEZII DE CÂNTEC ALE IERNII

Mircea Baniciu - E iarnă și-ți cânt

Aluneca timpul pe mâinile mele
Cobor peste oameni și case și munți
Culoare de piatră căzută din stele
Sunt iarna călare pe norii cărunți

La capătul toamnei mă nasc într-o clipă
Să țin o vecie sau poate deloc
Leg pruncii de sănii și carnea de plită
Sunt sarea pe tâmpile topită la foc

R: Cu cerbii și renii și ploii laolaltă

Pe-o scară țesută din ani pe pământ
Mă las și alunec la tine în poartă
Craciunu-i aproape, e iarnă și-ți cânt

Cu mine te-aprinzi și cu mine te stingi
Cu mine î-ți cânt clopoței în picioare
Din zâmbet de iarnă o hora să-ncingi
S-adorm liniștit, pe săni de fecioare
Dorește-mi să țină minunea cea albă
Din aburi mă-ntrup și somnu-ți târziu
Duminica ning, cristale de salbă
Mireasă să-mi fii și mire să-ți fiu.

Orizont 77 Ninge peste cai

Sănii curg într-una ninge peste cai
Mi-a ajuns zăpada până la fereastră
Lunecă iubito peste munți și hai
Fiindcă-n iarna asta va fi nunta noastră

Ochiul meu colindă aspru prin ninsori
Încă te mai caut dinspre ierni și strig
Tot mai ninge încă până la subțiori
Și genunchiu-mi cade sărutat de frig
Altă-ntunecare ninge dintre stele
Clopote de iarnă bat și e târziu
Nu te strig iubito, nici n-am să te chem
Stau cu iarna-n palme și încerc să-ți scriu

Versuri**"Stefan Hrușca - Un gând de iarnă"**

Când primele ninsori or să se cearnă
atunci va fi mai greu de cei plecați,
atunci să cânti peste al vieții zaț,
atunci să-ți fluturi brațul peste iarnă.
Prin lume numai oameni de zăpadă,
un foc din vatra stânilor să smulgi
Și cu puterea disperării dulci
să-l lași asupra spațiului să cadă .
Și-apoi să ningă mult ca-n frații Grimm
și sub zăpezi de bronz să ne iubim.
Se vor așterne între noi vecernii,
din clopote cădea-vor chiciuri mari,
atunci visez frumoasă să apari
la marile instanțe ale iernii.

Literatura Română din viitor

Literatura este o chestiune extrem de serioasă..pentru că este de fapt o chestiune de har, care evident nu se acordă oricui. Aveam și eu ca toți ceilalți confrăți în educație o serioasă îngrijorare în legătură cu viitorul literaturii române. Dar citind cu atenție creațiile aparținând unor fete, una de gimnaziu, una de liceu și una de facultate, răsufu ușurat. Literatura română are un viitor nesperat! Judecați și dumneavoastră...

PRIZONIERĂ A
ÎNTUNERICULUI

Rucăr, 06 decembrie 2013

Iarnă, frig și puțină ceață. N-o cunoșteam de mult dar aveam dorința arzătoare de a face asta, așa că i-am făcut confesiunea și m-a invitat la un ceai. Era o doamnă drăguță, puteam să jur că e imposibil să fi atins pragul celor 49 de ani deși finele riduri din jurul ochilor de un albastru tulburător o trădau uneori.

Locuia lângă un parc anume, Parcul Podișor. Mi-a mărturisit faptul că adoră acel loc, e situat în centrul comunei dar zgomotul n-o deranjează, nici măcar nu-i displace. Se simte parcă mai în siguranță, înconjurată de oameni. Casa ei era simplă, o curte mare, câțiva pomi și o verandă micuță plină de flori ce te îmbie doar privindu-le. Te reținea acolo doar un gard delicat cu porți de lemn. Nu era ceva prin care să iasă în evidență însă interiorul arăta mai mult decât memorabil. M-a invitat să iau loc pe un fotoliu confortabil ce își făcea veacul lângă biroul din lemn de mahon. Pereții erau plini de amintiri, fotografii înrămate. Eram conștientă că nu se poate bucura de ele dar poate o făcea în felul ei, poate era mai liniștită știindu-le acolo.

După ce mi-a turnat cu greu o ceașcă de ceai spre surprinderea mea a început să-mi povestească, deși n-o întrebasesm nimic încă.

Rucăr, 06 decembrie 1989. „Vântul adia ușor peste fețele crispate, lipsite de zâmbete sau pline de cearcăne din cauza timpului deja trecut ale trecătorilor. Se simțea tensiunea și mirosul înțepător de iarnă. Nu mai exista nici măcar o urmă că aceasta va întârzia sau va lua o altă formă, ceva mai primitoare și căldurosă. Cerul împrăstia fulgi mari, pufoși și numai câteva raze palide de soare îți mai mângâiau fața fragedă, albă doar cu două pete roz pal pe obraji. Era trecut de ora douăsprezece însă tu așteptai în continuare în stație de mai bine de două ore. Buclele galbene căzute ușor pe umeri străluceau exact ca într-o zi de vară, îți mușcai ușor buzele mari și cămoase, probabil de frig sau

nerăbdare. Mâna îți tremura blând pe lesa de care era legat un câine alb, prietenos așa putea spune, dar de care nu mai ai nevoie acum. Sunt eu aici.” Asta-mi spunea de fiecare dată când îl rugam să-mi descrie cum ne-am întâlnit. Îmi permitea și-mi făcea plăcere să privesc prin ochii lui. Mă regăseam, era un sentiment de posesie. Încă-i simt palmele calde atunci când le strângea pe ale mele ca mai apoi să mi le așeze blând pe frunte, să-i explorez întreaga ființă. Vârfurile degetelor mele reci îi făceau pleoapele să tremure, coboram gentil pentru a avea timp să mă bucur de ușoara arcuire a nasului iar mai apoi să trec rapid la barba și obraji acoperiți de o barbă îngrijită, deasă, plăcută la atingere. Mă făcea să vibrez, mi-l imaginam frumos. Era frumos, era bărbat.

Iubeam iarna, amândoi. Poate asta era ceea ce ne lega cu adevărat. Nu ne temeam de zăpezile interminabile, gerul ce îți făcea carnea să tremure și-ți înțepa brutal oasele. Ne plimbam ore întregi prin viscol. Nu conta căci mă ținea de mână și simțeam cum sunt înconjurată de o aureolă caldă, plăcută. Exista un loc al nostru, chiar în parcul de alături. Era o bancă, mi-o descria ca fiind verde, puțin putredă din cauza ploilor. Simțeam miros de mucegai îmbrățișat de o mireasmă plăcută a parfumului ce-l purta. Mai trec pe acolo uneori, dar numai în acest sezon, să-l simt mai aproape, să-i simt răsufarea prin păr și șoaptele dulci ce-mi răsună în timpane.

Nu-mi permiteam să explorez, să fac lucruri pe care oamenii obișnuți le-ar putea face cu ușurință deoarece mă declar o nevăzătoare dar el era întotdeauna acolo să mă îmbărbăteze și să-mi spună „De ce să nu facem asta? De ce ești lașă? Nu avem nimic de pierdut.” Și cu aceleași cuvinte reproșate am vizitat locuri care până atunci mi se păreau banale și fără rost pentru una ca mine.

Țin minte că m-a dus la cinematograful, mi-a cuprins șoldurile și a început să-mi descrie locul în detaliu, așa cum o făcea de fiecare dată. O sală mare, rece, străbătut de un culoar îngust ce avea de o parte și de alta scaune din lemn. În fața noastră stătea atârnat un ecran din pânză. Ne-am așezat undeva prin rândurile din față, și-a închis ochii și mi-a zis că de data asta vrea să trăiesc așa cum o fac

ARS LONGA, VITA BREVIS!

eu. Aveam încredere în el că nu va trișa și așa a fost; mă așteptam să se plictisească dar n-a făcut-o.

Recunosc! Crăciunul a fost mai dulce lângă el, mai plin de viață și speranță. Mereu îmi făcea mici cadouri și se chinuia să găsească flori în ciuda iernii de afară. Totul era desprins ca dintr-o poveste, care de altfel, a durat prea puțin. Mi-e atât de greu să vorbesc despre asta. Știi, am urât mereu despărțirile.

- Am intenționat să o opresc, îmi era de ajuns ca să-mi potolesc setea provocată de curiozitate dar a ales să continue.

- Era o zi de marți, prea lipsită de importanță de această dată, când îl așteptam. Se pare că acea dimineață n-a mai fost atât de liniștită ca celelalte. Un vârtej de zăpadă la prins în ghearele lui și l-a ținut prizonier ore în șir, ore în care neliniștea mea creștea odată cu nesiguranța. Mă simțeam atât de neputincioasă. Într-un final a scăpat din alba închisoare dar n-aș fi crezut că vremea poate aduce un om la un asemenea stadiu. În zadar încercările mele de a-l face bine, de a nu-l lăsa să cadă în prăpastia unei boli. Tușea mult iar durerile în piept deveneau din ce în ce mai intense. Nu vroia să-mi dea senzația asta, dar eu știam. La scurt timp am aflat că suferă de pneumonie iar de aici finalul lui în povestea mea a început din ce în ce mai tare să se apropie.

Merg să-l vizitez, adesea. Merg să-i spun că de când a plecat sunt și am să rămân o sărmană prizonieră a întunericului. Fără el sunetele nu mai împrăstie aceeași simfonie, tot ce atinge e aspru și prea rigid pentru a le suporta. Îmi lipsește...

Păstrez o scrisoare pe care mi-ar fi plăcut să o citească iar mai apoi să mă sărute pe frunte. – Îmi spune aproape în șoaptă și cu ochii în lacrimi în timp ce-mi întinde o bucată de hârtie șifonată. Timid, o deschid și încep a citi.

-“Știu că a trebuit să vii pentru că aveam nevoie de cineva ca tine și înțeleg că a trebuit să pleci pentru ca eu să regăsesc drumul către mine. Într-un final, am învățat prin tine că binecuvântările ni se pot arăta sub cele mai hidoase forme, așa cum obstacolele se deghizează în mari iubiri doar pentru a ne testa limitele.

Dar rămas un gol în mine și nu știu ce să fac cu el. Nu știu unde s-a dus tot ce era acolo și nici ce să pun în loc. Mi-ai spune că zâmbete, lumini, vorbe frumoase, replici inspirate, zgomote și mângâieri bine plasate ar putea să astupe prăpastia asta fără sens, dar știm amândoi că nu asta e răspunsul. Am văzut totul din tine și m-au cutremurat cadavrele care zăceau pe podeaua sufletului tău, știind că într-o zi aveam să îmi ocup și eu locul meu acolo. Am privit mereu, chiar și în diminețile în care tu fără să ai habar îmi pregăteai cafeaua, și am văzut în întuneric un mister pe care mi-am dorit să-l dezleg. Dar știu astăzi că nu era niciun mister, erau doar reminiscențele unor idealuri neîmplinite.

Ți-a lipsit curajul poate, sau poate ne-a lipsit amândurora sincronizarea. Sau poate că ne-am întâlnit exact când trebuia, ca eu să trec prin focul purificator al transformării, iar tu rămâi pentru totdeauna o parte din mine. Știu că nu e vina ta. Nu e nici a mea, nu e vina nimănui și în definitiv, de ce ar fi o vina să iubești? Nu, nu a fost o nebunie să mă jertfesc pe altarul tău, ci doar o opțiune personală, am ramas și eu pentru totdeauna o parte din tine.

M-a cuprins acum o resemnare în care nu mă recunosc. Oare am obosit? Sau poate m-am pierdut din nou? Sunt tot eu? Sunt alta, m-am schimbat? Nu mai știu încotro. Rareori îmi mai permit să privesc cu coada ochiului în urmă, doar pentru a-mi aduce aminte cum am ajuns astăzi aici. În definitiv, orice despărțire poate fi tradusă ca un abandon al unui “eu”, la fel cum orice privire aruncată pe furie în urmă aduce cu ea un inevitabil regret. Și vai de cei care seduși de imaginea trecutului, îmbrăcat acum în straiile cele mai frumoase, vor sparge lacăte de la uși ce nu ar mai trebui deschise vreodată. În final, dintr-un univers de întrebări, va cutremura pământul numai una: “Cum ar fi fost dacă?”

Elev: Ciorciovel Maria - Clasa: a XI-a A
Profesor coordonator: Timofti Loredana

JURNAL DE SPIRIDUȘ

Deci să începem cu începutul !

Ai putea crede că noi, după ce trece Crăciunul luăm "vacanță". Din contră, muncim și muncim, dar vai câtă trudă și sudoare! De ce crezi că arăt așa ? De ce crezi că am urechile astea ? De asta, din cauza stresului! Moșul doar împarte cadourile și la cât de mult lipsește din atelierul de jucării , credem că pleacă la mare, dar încă n-avem dovezi incriminatorii.

În ianuarie, când ne bucuram c-am terminat cu jucăriile am găsit un atâta sacu' plin cu scrisori necitite. Să-mi cadă căciula nu alta ! Dock, cel responsabil, a spus ca le-a găsit îndesate în cutia poștală. I-am spus Moșului că avem nevoie de tehnologie nouă, dar el nu : « Totul trebuie să fie tradițional! »

Stai să vezi! Tom și Jim au făcut în februarie și surprize pentru Paște, c-au zis să-l ajute pe Iepuraș. Da' ce suntem noi, mașini de surprize pentru toți?

Ba în martie au primit scrisoarea timpurie a unui copil în care scria că vrea ceva, ceva cu "-etă", căci avea un scris indescifrabil și s-au apucat, incompetenții, să facă bicicletă, amuletă, trompetă, chiar și tabletă. N-ai văzut? A apărut deja la TV ! Le-am spus c-avem un trădător, dar nu vor sa creadă, adică eu i-am povestit lui Andrei, dar a promis ca nu șușotește, deci în nici un caz nu este din vina mea .

Mă trezesc și poc, pe jos. Au pus, afurisiți, toate jucăriile stricate în camera mea. E o plăcere să calci pe mașinuțe, păpuși și alte cârcăli rupte și ascuțite! Mă duc la ei și încep să râdă, că vezi Doamne e întâi aprilie. Iar eu trebuie să sufăr fiindcă e întâi aprilie? Să vezi ce le fac, o să-i spun Moșului !

În mai, de ziua mea, în loc să-mi aducă ceva special, un parfum "Respirația ursului polar", mi-au trântit niște verzituri colorate împachetate într-un plastic, cică se numesc "flori". Eu nu vreau flori d'alea, eu vreau parfumul meu !

În vară, după cum ți-am spus, Moșul a lipsit de la atelier, dar nu a fost în interes de serviciu, căci pe Rudolf și ceilalți i-a lăsat aici. Cine știe cât de bine-i e ? Și noi stăm ! Dar, lasă, că ne-am făcut de cap: am adus niște bucăți de ghețar, le-am pus în bolul imens pentru prăjituri din camera 14 și, iată, jacuzzi.

La începutul toamnei, când a venit Moș Crăciun, trebuia să ne vezi ! Arătam ca niște bătrâni zbârciți, căci așa i-am făcut în ciudă Moșului . Eram mai zbârciți decât el. I-am făcut-o !

În octombrie am încercat să începem jucăriile, mai ales că scrisorile veniseră de mult, dar aveam buricele degetelor, o minunăție, un fel de carne vie.

Așa că n-am avut ce face și l-am lăsat pe Moșu' să facă jucăriile, norocul lui că l-au mai ajutat și renii. Ah, dulce răzbunare !

E noiembrie. Ne-am revenit după o lungă odihnă, iar acum muncim 25 din 24 fiindcă scrisorile vin, iar anul a fost scurt, dar putem rezolva asta. Avem relații !

E cam decembrie. Moșului îi este cald, îl suspectăm de temperatură așa că stă departe de noi, la camera 2, noi stând la toate celelalte camere. Poc și Dop cică îl fac bine, îi duc cuburi de gheață . Parcă-i văd îmbrăcați în roșu și cu barbă strigând : « Ho-ho-ho ! ».

Schmitz a pus mașinuțelor câte trei roți, fiindcă susține că știe să numere de la minus infinit la trei, că așa i-a învățat la școala de spiriduși și mai zice ca e neamț -Neamț cu sufletul, cu inima nu prea !-.

L-am trimis pe Schmitz să-l îngrijească pe Moșul. La asta se pricepe și nu înțeleg de ce nu l-a dat maică-sa la școala de asistente medicale. Îi vine foarte bine albul !

Moș Crăciun s-a vindocat destul de repede de când este în grija lui Schmitz, poate și pentru că de sărbători magia se dublează.

Așadar, suntem pregătiți ! Moșul se simte bine, este dichisit, cadourile sunt în sanie, sania strălucește, motoarele-s pornite, renii așteaptă nerăbdători !

... Să începă povestea de iarnă !

Manea Ioana Andreea - Clasa a VIII-a B
Școala gimnazială "Nae A. Ghica"
Profesor coordonator, Bălănică Ramona

CARACTERUL ROMÂNILOR DE-A LUNGUL VREMII...

Vreme de jumătate de secol, istoria și propaganda comunistă ne-a învățat că românii sunt cei mai frumoși, mai buni, mai drepecți..ce să mai vorbim..neam ca al nostru nu mai era pe lume..Astăzi, prin eforturile remarcabile ale unor savanți adevărați, cronicile vremii ne arată cum stăteau lucrurile cu adevărat. Poate ca atunci când nu vom mai trăi în minciună și îngâmfare, vom începe să construim o viață și un caracter național așa cum trebuie să fim ca popor.

Până atunci însă, textele următoare vă propun un adevăr istoric destul de greu de acceptat..atâta doar că trebuie..spre binele nostru viitor.

...„că ce neam înjură ca noi, de lege, de cruce de cuminecătură, de morți, de comandare, de lumânare, de suflet, de mormânt, de colivă, de prescuri, de ispovedanie, de botez, de cununie și de toate tainele sfintei biserici și ne ocărăm și ne batjocorim înșine legia”..

Încăș, pe lângă acestia toate, mai adaogem cu răutatea că pre părinții noștri îi ocărăm și batem:pre bătrâni îi necinstim, pre domni și pre boieri îi blestămăm, re arhierii nu-i ținem într-o nimic, pre călugări îi clevețim, pre preoți îi ocărăm, besericile le ținem ca niște grajduri și când mergem la dânsule, în loc de a asculta slujbele și a ne ruga lui Dumnezeu, să ne ne iarte păcatele, iar noi vorbim si râdem și facem cu ochiul, unul altuia, mai rău decât pe la cârciume. Sărbătorile și praznicele nu le ținem, ca o nimica, ci atunci facem cele mai rele, de bucurăm pe dracul și atunce vindem și cumpărăm”.. Antim Ivireamul, Mitropolit sec.XVII.

„Din vremurile cele de demult s-au obișnuit românii cu descântece și vrăji și până în ziua de astăzi le țin(însă prostimea), așa când se nasc VRĂJESC, când se botează VRĂJESC, când se însoară sau mărită VRĂJESC, când intră în biserică, când stau în biserică și când ies din biserică tot VRĂJESC, la sărbători mari VRĂJESC, când se betejesc, când mor încă VRĂJESC și pentru ca să poată

merge sufletul la Dumnezeu, încă VRĂJESC, când cumpără, când vând, când merg să fure, când merg la judecată VRĂJESC, și toată întâmplarea și tot belșugul au a lor osebite descântece și farmece pe care oamenii cei proști le țin și le cred ca pe niște legi firești și dumnezeiești.”----- Dimitrie Țichindeal-cărturar și preot din Banat-sfârșitul secolului XVIII.

Bibliografie, documentare: Dan Horia Mazilu, O istorie a blestemului, Editura Polirom . Iași, 2001.

Dascăl de istorie adevărată,
Theodor ot Rukal..

COLINDĂM, COLIND... BREZAIA RUCĂRULUI

PROF. STINGHE GEORGE MARIUS

În pragul Crăciunului, cele mai frumoase colinde românești ne umplu casa cu atmosfera de sărbătoare și ne fac să fim mai buni, mai apropiați de cei dragi, mai calmi și mai atenți la tot ce e frumos. Colindele, bogate în mesaje cu caracter religios, au o funcție profund spirituală și tradițională, aceea de a transmite învățături religioase unei comunități de oameni.

Pentru noi, colindul marchează venirea Crăciunului, cea mai frumoasă sărbătoare din an, alături de obiceiuri dragi nouă precum împodobirea bradului și masa tradițională în sânul familiei.

Brezaia este un colind, un obicei vechi din moși strămoși. După cum se manifestă, brezaia poate fi socotită un fel de teatru. Ea are două personaje mai însemnate: Moșul și Brezaia. Moșul este îmbrăcat în haine obișnuite (costum popular) iar în mână ține o măciucă formată dintr-un băț, care are legat de el un ghem de cârpe, care îl folosește să alerge copii și oamenii mari, cerându-le bani. A doua persoană este Brezaia, soția moșului. Din

creștetul capului și până jos ea este îmbrăcată cu un fel de pelerină, care-i acoperă tot corpul și este formată din basmale de diferite culori, care au fost căpătate de feciori și fete înainte de Crăciun. În partea de sus Brezaia are un cioc de lemn ca pliscul raței, al cărui maxilar de jos este mobil și plescăie ori de câte ori este tras de mâna Brezii.

Atât Moșul cât și Brezaia sunt însoțiți în noaptea colindului de un grup de tineri care cântă colindul, în timp ce Brezaia joacă și plescăie. Flăcăii cu Brezaia încep colindul din seara de 24 decembrie și țin până a doua zi dimineața. Ca dar ei primesc bani, care îi folosesc pentru a plăti lăutarii. Pe lângă bani mai primesc vin fiert. De asemenea se spune că atât Moșul cât și Brezaia închipuiesc două personaje biblice: Moșul închipuie pe Irod, iar Brezaia pe Irodiata.

Este un moment deosebit încărcat de semnificații și semne pentru viitorul an.

Dar toate aceste comori ale tradiției populare românești riscă să se piardă sau să fie uitate în vârtejul

modernității care-i cuprinde pe tinerii zilelor noastre. Din acest motiv în momentul în care am ajuns ca profesor de religie la Liceul Tehnologic « Victor Slăvescu » din Rucăr am vrut să cunosc tradițiile specifice locului și am format împreună cu doamna profesoară de limba română-Nicolescu Oana, un grup de colindători cu ajutorul căruia am valorificat colindele specifice zonei inclusiv Brezaia, participând la diferite spectacole și concursuri din județ și din țară:

**Râșnov, jud. Brașov
Spectacol la aprinderea
pomului de Crăciun
06.12.2013**

*Grup coordonat de prof.
Stinghe Marius, prof.
Nicolescu Oana*

TRADIȚII

Țițești, jud Argeș Festivalul de colinde argeșene –locul I 7.12.2013

Brașov Festivalul de colinde „Din cer senin”, organizat de ASCOR Brașov- diplomă de merit 16.12.2013

Din an în an, din zi în zi, române să fii bun! Din vis în vis din ceas în ceas, române să fii demn! Din crez în crez, cu sufletul curat, române crezi în El! E un îndemn și-o binecuvântare rostite, în fel și chip, de toți românii aflați pe rotundul pământului, la nașterea Mântuitorului lumii. Colindele noastre sunt imnuri ce deschid mereu porțile cerului, pentru a întâmpina și înțelege miracolul zămislirii Omului-Dumnezeu, în Crăciunul de-a pururi frumos, precum zice una dintre colindele brezăi :

„Rămâi gazdă sănătoasă/ O
lerui Doamne ler / Cu ai tăi
frați cu ai tăi părinți / O lerui
Doamne / Ai Lui Dumnezeu
să fiți / O lerui Doamne ler...

*Articol realizat de Prof.
STINGHE GEORGE
MARIUS*

Pitești, jud. Argeș- Festivalul de colinde argeșene Locul I 19.12.2013

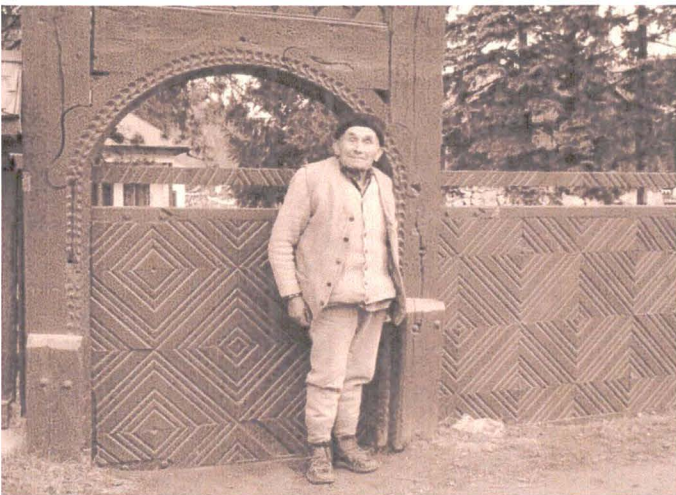

Brașov- Festivalul „Suflet transilvănean,, editia a II a Brașov diplomă de merit 19.12.2013

Rucăr , jud Argeș – Pomul de Crăciun 23.12.2013

"Pe pământ avem două șanse, credința și arta."

Grigore Leșe

editura
Sedna Print

ISSN 2247 – 1553
ISSN-L = 2247 – 1553

<https://biblioteca-digitala.ro>